

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (prvo vijeće)

4. rujna 2019. *

„Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja donesene protiv osoba, skupina i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma – Zamrzavanje financijskih sredstava – Mogućnost da se tijelo treće države okvalificira kao nadležno tijelo u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931/ZVSP – Činjenična osnova odluka o zamrzavanju financijskih sredstava – Obveza obrazlaganja – Pogreška u ocjeni – Načelo nemiješanja – Prava obrane – Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu – Ovjeravanje akata Vijeća”

U predmetu T-308/18,

Hamis, sa sjedištem u Dohi (Katar), koji zastupa L. Glock, odvjetnica,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje su zastupali B. Driessen i A. Sikora-Kaléda, a zatim B. Driessen i S. Van Overmeire, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje Odluke Vijeća (ZVSP) 2018/475 od 21. ožujka 2018. o ažuriranju popisa osoba, skupina i subjekata na koje se primjenjuju članci 2., 3. i 4. Zajedničkog stajališta 2001/931/ZVSP o primjeni posebnih mjera u borbi protiv terorizma i o stavljanju izvan snage Odluke (ZVSP) 2017/1426 (SL 2018., L 79, str. 26.) i Provedbene uredbe Vijeća (EU) 2018/468 od 21. ožujka 2018. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma te o stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) 2017/1420 (SL 2018., L 79, str. 7.), s jedne strane, i Odluke Vijeća (ZVSP) 2018/1084 od 30. srpnja 2018. o ažuriranju popisa osoba, skupina i subjekata na koje se primjenjuju članci 2., 3. i 4. Zajedničkog stajališta 2001/931/ZVSP o primjeni posebnih mjera u borbi protiv terorizma i o stavljanju izvan snage Odluke 2018/475 (SL 2018., L 194, str. 144.) i Provedbene uredbe Vijeća (EU) 2018/1071 od 30. srpnja 2018. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i o stavljanju izvan snage Provedbene uredbe 2018/468 (SL 2018., L 194, str. 23.), s druge strane,

OPĆI SUD (prvo vijeće),

u sastavu: I. Pelikánová, predsjednica, P. Nihoul (izvjestitelj) i J. Svenningsen, suci,

tajnik: E. Coulon,

* Jezik postupka: francuski

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

Rezolucija Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda 1373 (2001)

- 1 Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda donijelo je 28. rujna 2001. Rezoluciju 1373(2001) koja sadržava strategije za borbu protiv terorizma svim sredstvima, a posebno protiv financiranja terorizma. Točkom 1. podtočkom (c) te rezolucije određeno je, među ostalim, da sve države moraju bez odgađanja zamrznuti financijska sredstva i ostalu financijsku imovinu ili gospodarske izvore osoba koje počinje ili pokušaju počiniti teroristička djela ili koje sudjeluju u terorističkim djelima ili pomažu u njihovu izvršenju, drugih subjekata u vlasništvu tih osoba ili pod njihovom kontrolom te osoba i drugih subjekata koji djeluju u ime ili prema uputama tih osoba i subjekata.
- 2 Tom rezolucijom nije predviđen popis osoba, drugih subjekata ili skupina na koje treba primijeniti te mjere.

Pravo Europske unije

- 3 Budući da je djelovanje Europske unije bilo nužno za provedbu Rezolucije 1373 (2001), Vijeće Europske unije usvojilo je 27. prosinca 2001. Zajedničko stajalište 2001/931/ZVSP o primjeni posebnih mjera u borbi protiv terorizma (SL 2001., L 344, str. 93.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 11.). Konkretno, članak 2. Zajedničkog stajališta 2001/931 predviđao je zamrzavanje financijskih sredstava i ostale financijske imovine ili gospodarskih izvora osoba, skupina i drugih subjekata koji su uključeni u teroristička djela i koji su navedeni u popisu koji se nalazi u prilogu navedenom zajedničkom stajalištu.
- 4 Istoga dana, radi provedbe na razini Unije mjera opisanih u Zajedničkom stajalištu 2001/931, Vijeće je donijelo Uredbu (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma (SL 2001., L 344, str. 70.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 5.), kao i Odluku 2001/927/EZ kojom se utvrđuje popis iz članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 (SL 2001., L 344, str. 83.).
- 5 Ime „*Hammas-Izz al-Din al-Qassem* (terorističko krilo *Hamasa*)” nalazilo se na popisu priloženom Zajedničkom stajalištu 2001/931 i na popisu sadržanom u Odluci 2001/927. Ta su dva akta redovito ažurirana u skladu s člankom 1. stavkom 6. Zajedničkog stajališta 2001/931 i člankom 2. stavkom 3. Uredbe br. 2580/2001 te je ime „*Hammas-Izz al-Din al-Qassem*” ostalo uvršteno na navedene popise.
- 6 Vijeće je 12. rujna 2003. donijelo Zajedničko stajalište 2003/651/ZVSP o ažuriranju Zajedničkog stajališta 2001/931 i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2003/482/ZVSP (SL 2003., L 229, str. 42.) i Odluku 2003/646/EZ o primjeni članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Odluke 2003/480/EZ (SL 2003., L 229, str. 22.). Ime organizacije koja se nalazila na popisima priloženima tim aktima bilo je „*Hammas* (uključujući *Hammas-Izz al-Din al-Qassem*)”.
- 7 Ime te organizacije ostalo je uvršteno na popise priložene kasnijim aktima.

Pobijani akti

Akti iz ožujka 2018.

- 8 Dana 30. studenoga 2017. Vijeće je tužiteljevu odvjetniku uputilo dopis kojim ga obavještava da je dobilo nove relevantne informacije za sastavljanje popisa osoba, skupina i subjekata koji podliježu mjerama ograničavanja predviđenima u Uredbi br. 2580/2001 te da je slijedom toga izmijenilo obrazloženje. Pozvalo je tužitelja da do 15. prosinca 2017. iznese svoja očitovanja o tom ažuriranom obrazloženju.
- 9 Tužitelj nije odgovorio na taj dopis.
- 10 Dana 21. ožujka 2018. Vijeće je, s jedne strane, donijelo Odluku (ZVSP) 2018/475 o ažuriranju popisa osoba, skupina i subjekata na koje se primjenjuju članci 2., 3. i 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 i o stavljanju izvan snage Odluke (ZVSP) 2017/1426 (SL 2018., L 79, str. 26.), i, s druge strane, Provedbenu uredbu (EU) 2018/468 o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 te o stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) 2017/1420 (SL 2018., L 79, str. 7.) (u daljnjem tekstu, zajedno nazvane: akti iz ožujka 2018.). Ime „„ Hamas’ „, uključujući „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem’ „ zadržano je na popisima koji su priloženi tim aktima (u daljnjem tekstu: sporni popisi iz ožujka 2018.).
- 11 Dopisom od 22. ožujka 2018. Vijeće je tužiteljevu odvjetniku priopćilo obrazloženje kojim opravdava zadržavanje imena „„ Hamas’ „, uključujući „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem’ „ na spornim popisima iz ožujka 2018. navevši mu da ima mogućnost zahtijevati reviziju tih popisa u okviru članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 12 Osim toga, Vijeće je 22. ožujka 2018. u *Službenom listu Europske unije* objavilo Obavijest namijenjenu osobama, skupinama i subjektima spomenutima na popisu iz članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 (SL 2018., C 107, str. 6.).
- 13 Tom je obaviješću Vijeće, među ostalim, obavijestilo dotične osobe i subjekte, kao prvo, da je utvrdilo da su razlozi koji opravdavaju uvrštavanje njihova imena na popise donesene na temelju Uredbe br. 2580/2001 i dalje valjani, tako da je odlučilo zadržati njihovo ime na spornim popisima iz ožujka 2018., kao drugo, da mu oni mogu podnijeti zahtjev za pribavljanje obrazloženja za zadržavanje njihova imena na navedenim popisima, kao treće, da mu oni također mogu u bilo kojem trenutku podnijeti zahtjev za ponovno razmatranje odluke o uvrštenju njihova imena na predmetne popise i, kao četvrto, da mu je zahtjeve potrebno poslati do 25. svibnja 2018. kako bi se uzeli u obzir pri sljedećem preispitivanju u skladu s člankom 1. stavkom 6. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 14 Tužitelj nije odgovorio na te dopise i obavijest.
- 15 Iz obrazloženja akata iz ožujka 2018. proizlazi da se Vijeće oslonilo na četiri nacionalne odluke kako bi „„ Hamas’ „, uključujući „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem’ „ uvrstilo na sporne popise iz ožujka 2018.
- 16 Prva nacionalna odluka bila je rješenje br. 1261 od Secretary of State for the Home Department (ministar unutarnjih poslova Ujedinjene Kraljevine, u daljnjem tekstu: Home Secretary) od 29. ožujka 2001. kojim je izmijenjen UK Terrorism Act 2000 (Zakon Ujedinjene Kraljevine o terorizmu iz 2000.) i zabranjen Hamas-Izz al-Din al-Qassem, koji se smatrao organizacijom uključenom u teroristička djela (u daljnjem tekstu: odluka Home Secretaryja).

- 17 Druga nacionalna odluka bila je odluka United States Secretary of State (državni tajnik Sjedinjenih Američkih Država) od 8. listopada 1997., kojom je u smislu Immigration and Nationality Act (Zakon Sjedinjenih Američkih Država o useljavanju i državljanstvu, u daljnjem tekstu: INA) Hamas proglašen stranom terorističkom organizacijom (u daljnjem tekstu: odluka Sjedinjenih Američkih Država iz 1997.).
- 18 Treća nacionalna odluka potjecala je od državnog tajnika Sjedinjenih Američkih Država i bila je donesena 31. listopada 2001. primjenom Executive Ordera br. 13224 (Predsjednički dekret br. 13224) (u daljnjem tekstu: odluka Sjedinjenih Američkih Država iz 2001.).
- 19 Četvrta nacionalna odluka donesena je 23. siječnja 1995. primjenom Executive Ordera br. 12947 (Predsjednički dekret br. 12947) (u daljnjem tekstu: odluka Sjedinjenih Američkih Država iz 1995.).
- 20 U glavnom dijelu obrazloženja akata iz ožujka 2018. Vijeće je najprije utvrdilo da te nacionalne odluke čine odluke nadležnih tijela u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 te da su one još uvijek na snazi. Zatim je navelo da je ispitalo raspoložive dokazima koji idu u prilog uklanjanju tužiteljeva imena sa spornih popisa iz ožujka 2018 i nije pronašlo nijedan. Konačno, navelo je da smatra da razlozi koji su opravdali uvrštenje tužiteljeva imena na popise za zamrzavanje financijskih sredstva i dalje vrijede i zaključilo da ga treba zadržati na spornim popisima iz ožujka 2018.
- 21 Osim toga, obrazloženje akata iz ožujka 2018. sadržavalo je Prilog A o „odluci nadležnog tijela Ujedinjene Kraljevine” i Prilog B o „odlukama nadležnih tijela Sjedinjenih Američkih Država”. Svaki od tih priloga sadržavao je opis nacionalnih zakonodavstava na temelju kojih su donesene odluke nacionalnih tijela, prikaz definicija pojmova o terorizmu u tim zakonodavstvima, opis postupaka preispitivanja navedenih odluka, opis činjenica na koje su se dotična tijela oslonila i utvrđenje da te činjenice čine teroristička djela u smislu članka 1. stavka 3. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 22 U točki 14. Priloga A obrazloženju akata iz 2018. Vijeće je navelo različita djela na koja se Home Secretary oslonio radi zabrane Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Ta su se djela dogodila 1994. i 1996.
- 23 U točki 15. Priloga A obrazloženju akata iz ožujka 2018. Vijeće je dodalo da je međuresorna skupina za preispitivanje zabrana u rujnu 2016. u Ujedinjenoj Kraljevini preispitala zabranu te da je, na temelju dokaza koje je navela, zaključila da se može razumno smatrati da je Hamas-Izz al-Din al-Qassem i dalje uključen u terorizam.
- 24 U točki 10. priloga B obrazloženju akata iz ožujka 2018. Vijeće je navelo da je najnovije preispitivanje kvalifikacije Hamasa kao inozemne terorističke organizacije bilo dovršeno 27. srpnja 2012. te je vladu Sjedinjenih Američkih Država navelo na zaključak da se okolnosti na kojima se temeljila odluka Sjedinjenih Američkih Država iz 1997. nisu promijenile u tolikoj mjeri da bi to opravdalo opoziv uvrštenja na popis.
- 25 Naposljetku, u točki 17. Priloga B obrazloženju akata iz 2018. Vijeće je navelo različite činjenice koje su se dogodile između 2003. i 2016., i na koje su se vlasti Sjedinjenih Američkih Država oslonile kako bi tužitelja okvalificirale kao inozemnu terorističku organizaciju, a da pritom nije navelo odluke iz kojih one su potjecale.

Akti iz srpnja 2018.

- 26 Dana 30. srpnja 2018. Vijeće je, s jedne strane, donijelo Odluku (ZVSP) 2018/1084 o ažuriranju popisa osoba, skupina i subjekata na koje se primjenjuju članci 2., 3. i 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 i o stavljanju izvan snage Odluke 2018/475 (SL 2018., L 194, str. 144.) i, s druge strane, Provedbenu uredbu 2018/1071 o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i o stavljanju izvan snage

Provedbene uredbe 2018/468 (SL 2018., L 194, str. 23.) (u daljnjem tekstu zajedno nazvane: akti iz srpnja 2018.). Ime „ Hamas, uključujući Hamas-Izz al-Din al-Qassem” zadržano je na popisima koji su priloženi tim aktima (u daljnjem tekstu: sporni popisi iz srpnja 2018.).

- 27 Dopisom od 31. srpnja 2018. Vijeće je tužiteljevu odvjetniku priopćilo obrazloženje kojim opravdava zadržavanje imena „ Hamas, uključujući Hamas-Izz al-Din al-Qassem” na spornim popisima iz srpnja 2018., navevši mu da ima mogućnost zahtijevati reviziju tih popisa u okviru članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 28 Osim toga, Vijeće je 31. srpnja 2018. u *Službenom listu Europske unije* objavilo Obavijest namijenjenu osobama, skupinama i subjektima navedenima na popisu iz članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 (SL 2018., C 269, str. 3.).
- 29 Tom je obavješću Vijeće, među ostalim, obavijestilo dotične osobe i subjekte, kao prvo, da je utvrdilo da su razlozi koji opravdavaju uvrštavanje njihova imena na popise donesene na temelju Uredbe br. 2580/2001 i dalje valjani, tako da je odlučilo zadržati njihovo ime na spornim popisima iz srpnja 2018., kao drugo, da mu oni mogu podnijeti zahtjev za pribavljanje obrazloženja za zadržavanje njihova imena na navedenim popisima, kao treće, da mu oni također mogu u bilo kojem trenutku podnijeti zahtjev za ponovno razmatranje odluke o uvrštenju njihova imena na predmetne popise i, kao četvrto, da mu je zahtjeve potrebno poslati do 1. listopada 2018. kako bi se uzeli u obzir pri sljedećem preispitivanju u skladu s člankom 1. stavkom 6. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 30 To je obrazloženje bilo istovjetno onome koje se odnosilo na akte iz ožujka 2018., osim nekih formalnih razlika i upućivanja u točki 16. priloga B na „pravo na djelotvornu sudsku zaštitu”, a ne više na „pravo na sudsku zaštitu”.
- 31 Tužitelj nije odgovorio na te dopise i obavijest.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 32 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 17. svibnja 2018. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.
- 33 Vijeće je 13. rujna 2018. podnijelo odgovor na tužbu.
- 34 Zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 14. rujna 2018. tužitelj je na temelju članka 86. Poslovnika Općeg suda prilagodio tužbu kako bi u obzir uzeo akte iz srpnja 2018. u dijelu u kojem se odnose na njega.
- 35 Dopisima od 13. prosinca 2018. te od 1. ožujka i 10. travnja 2019. Opći sud je, u okviru mjera upravljanja postupkom, postavio strankama pitanja. Stranke su na to odgovorile u određenom roku.
- 36 Budući da zahtjev za raspravu nije podnesen Općem sudu u određenom roku, on je odlučio primjenom članka 106. stavka 3. Poslovnika donijeti odluku bez provođenja usmenog dijela postupka.
- 37 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi akte iz ožujka i srpnja 2018. (u daljnjem tekstu: pobijani akti) u dijelu u kojem se odnose na njega, uključujući Hamas-Izz al-Din al-Qassem;
 - naloži Vijeću snošenje troškova u cijelosti.

38 Vijeće od Općeg suda zahtijeva da:

- tužbu u cijelosti odbije,
- naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

39 Tužitelj navodi sedam tužbenih razloga koji se temelje na:

- povredi članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931;
- pogreškama u pogledu istinitosti činjenica;
- pogrešci u ocjeni u odnosu na narav djelovanja organizacije Hamas kao terorističke organizacije;
- povredi načela nemiješanja;
- na nedostatnom vođenju računa o razvoju situacije zbog protoka vremena;
- povredi obveze obrazlaganja;
- povredi načela poštovanja prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu.

40 Dana 19. ožujka 2019. tužitelj je, u odgovoru na pitanje koje mu je 1. ožujka Opći sud postavio u okviru mjere upravljanja postupkom, istaknuo osmi tužbeni razlog koji se temelji na „neovjeravanju obrazloženja”.

41 Opći sud smatra da je šesti tužbeni razlog svrsishodno ispitati na drugom mjestu.

Prvi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931

42 U okviru prvog tužbenog razloga tužitelj, nakon što je iznio svoja očitovanja o utvrđivanju organizacija koje su obuhvaćene odlukama Home Secretaryja i odlukama Sjedinjenih Američkih Država iz 1995., 1997. i 2001. (u daljnjem tekstu zajedno nazvane: odluke Sjedinjenih Američkih Država), prigovara Vijeću da je povrijedilo članak 1. stavak 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 time što je te odluke okvalificiralo kao odluke koje su donijela nadležna tijela u smislu te odredbe.

43 U tom pogledu valja istaknuti da se odredba na koju se tužitelj poziva tiče uvrštenja imena osoba ili subjekata na popise za zamrzavanje financijskih sredstava, dok se ova tužba odnosi na odluke donesene na temelju članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931 koji se tiče zadržavanja tog uvrštenja na takvim popisima.

44 Međutim, Sud smatra da se zadržavanjem imena osobe ili drugog subjekta na popisu za zamrzavanje financijskih sredstava u biti produljuje prvotno uvrštenje pa stoga pretpostavlja da i dalje postoji rizik da su osobe ili drugi subjekti o kojima je riječ uključeni u terorističke aktivnosti, kao što je to prvotno utvrdilo Vijeće, na temelju nacionalne odluke koja je bila temelj za to prvotno uvrštenje (presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 61. i od 26. srpnja 2017., Vijeće/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, t. 39.).

45 Stoga je ovaj tužbeni razlog učinkovit.

46 Kako bi ga se ispitalo, valja, nakon što se utvrde organizacije obuhvaćene odlukama nadležnih tijela na koje se Vijeće oslonilo, ispitati samostalne kritike iz odluka tijela Sjedinjenih Američkih Država prije kritika koje su zajedničke odlukama tijela Sjedinjenih Američkih Država i odluci Home Secretaryja.

Utvrđivanje organizacija obuhvaćenih odlukama nadležnih tijela na koje se Vijeće oslonilo

47 Tužitelj ističe da se, prema obrazloženju koje je dostavilo Vijeće, pobijani akti temelje na odluci Home Secretaryja koja zabranjuje Hamas-Izz al-Din al-Qassem, oružano krilo Hamasa, i na trima odlukama Sjedinjenih Američkih Država koje se odnose na Hamas bez daljnjih pojašnjenja.

48 Tužitelj sumnja da su tijela Sjedinjenih Američkih Država namjeravala u cijelosti uvrstiti Hamas na popis i ističe da je Vijeće, time što je smatralo da je to bio slučaj, dalo preširoko tumačenje njihovih odluka koje ne proizlazi jasno iz popisa koje su objavila navedena tijela.

49 U tom pogledu valja utvrditi da se u odlukama Sjedinjenih Američkih Država izričito navodi „Hamas”, a tom je nazivu u odlukama Sjedinjenih Američkih Država iz 1997. i 2001. dodano dvanaestak drugih naziva – među kojima „brigade Izz-Al-Din Al-Qassam” – pod kojima je taj pokret također bio poznat.

50 Ta se okolnost ne može, suprotno onomu što predlaže tužitelj, tumačiti na način da podrazumijeva da su tijela Sjedinjenih Američkih Država tako namjeravala ograničiti naziv samo na „Hamas-Izz al-Din al-Qassem”. Najprije, među tim dodatnim nazivima nalaze se nazivi koji upućuju na Hamas u njegovoj cjelini, kao što su „Islamic Resistance Movement”, engleski prijevod za „Harakat Al-Muqawama Al-Islamia”, drugi naziv koji se također javlja i čiji je „Hamas” akronim. Zatim, svrha navođenja tih različitih naziva sastoji se samo u tome da se osigura konkretna djelotvornost mjere poduzete protiv Hamasa time što će se omogućiti njezina primjena na sve poznate nazive i krila Hamasa.

51 Iz tih razmatranja proizlazi da se odluka Home Secretaryja odnosi na Hamas-Izz al-Din al-Qassem, dok se odluke Sjedinjenih Američkih Država odnose na Hamas, uključujući Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

Samostalne kritike iz odluka tijela Sjedinjenih Američkih Država

52 Tužitelj smatra da Vijeće pobijane akte nije moglo temeljiti na odlukama tijela Sjedinjenih Američkih Država zato što su Sjedinjene Američke Države treća država i da tijela te države načelno nisu „nadležna tijela” u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.

53 Što se toga tiče, tužitelj najprije ističe da se sustav uspostavljen člankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 zasniva na povjerenju u nacionalna tijela koje se temelji na načelu lojalne suradnje između Vijeća i država članica Unije te se oslanja na dijeljenje zajedničkih vrijednosti sadržanih u Ugovorima i podvrgavanju zajedničkim pravnim pravilima, među kojima su Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisana u Rimu 4. studenoga 1950. i Povelja Europske unije o temeljnim pravima. Tijela trećih država navodno ne mogu uživati to povjerenje.

54 U tom pogledu treba istaknuti da se, prema stajalištu Suda, pojam „nadležno tijelo” iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 ne ograničava na tijela država članica, nego načelno također može obuhvaćati tijela trećih država (presuda od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 22.).

55 Tumačenje koje je Sud usvojio opravdano je, s jedne strane, s obzirom na formulaciju članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 koja ne ograničava pojam „nadležna tijela” na tijela država članica i, s druge strane, s obzirom na cilj tog zajedničkog stajališta koje je doneseno radi provedbe Rezolucije Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda 1373 (2001), čiji je cilj intenzivirati borbu protiv terorizma na svjetskoj razini sustavnom i bliskom suradnjom svih država (presuda od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 23.).

- 56 Podredno, za slučaj da se prihvati da tijelo treće države može biti nadležno tijelo u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, tužitelj ističe da valjanost akata koje je donijelo Vijeće također ovisi o provjerama koje ono mora provesti kako bi, među ostalim, osiguralo sukladnost zakonodavstva Sjedinjenih Američkih Država s načelom poštovanja prava obrane i pravom na djelotvornu sudsku zaštitu.
- 57 Međutim, u ovom je slučaju Vijeće u obrazloženju pobijanih akata u bitnome samo opisalo postupke preispitivanja i utvrdilo da je postojala mogućnost za podnošenje pravnog sredstva a da pritom nije provjerilo jesu li se jamčila prava obrane i pravo na djelotvornu sudsku zaštitu.
- 58 U tom pogledu valja utvrditi da, prema stajalištu Suda, kad se Vijeće oslanja na odluku treće države, ono mora prethodno provjeriti je li ta odluka donesena uz poštovanje prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu (vidjeti u tom smislu presudu od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 31.).
- 59 U obrazloženjima svojih akata Vijeće mora navesti informacije na temelju kojih se može utvrditi da je izvršilo tu provjeru (vidjeti u tom smislu presudu od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 31.).
- 60 U tu svrhu Vijeće u tim obrazloženjima mora navesti razloge koji su ga naveli na zaključak da je pri donošenju odluke treće države, na koju se oslonilo, poštovano načelo prava obrane i pravo na djelotvornu sudsku zaštitu (presuda od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 33.).
- 61 U skladu sa sudskom praksom, navodi koji se moraju nalaziti u obrazloženju te ocjene po potrebi mogu biti sažeti (vidjeti u tom smislu presudu od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 33.).
- 62 Argumente koje navodi tužitelj treba razmatrati s obzirom na sudsku praksu navedenu u točkama 58. do 61. ove presude što se tiče, s jedne strane, načela poštovanja prava obrane i, s druge strane, prava na djelotvornu sudsku zaštitu.
- 63 Kad je riječ o poštovanju prava obrane, tužitelj ističe da u obrazloženju pobijanih akata Vijeće nije navelo razloge koji su ga naveli da nakon završetka provjere smatra da je poštovanje tog načela u Sjedinjenim Američkim Državama zajamčeno u okviru upravnih postupaka koji se odnose na određivanje organizacija kao terorističkih organizacija.
- 64 Konačno, zakonodavstvo Sjedinjenih Američkih Država ne propisuje da odluke koje u tom području donesu za to nadležna tijela moraju biti dostavljene, a kamoli obrazložene. Prema tužiteljevu mišljenju, iako članak 219. INA-e na kojemu se temelji odluka Sjedinjenih Američkih Država iz 1997. sadržava obvezu objavljivanja odluke o uvrštavanju u Federalni registar, isto ne vrijedi za Predsjednički dekret br. 13224 na kojemu se temelji odluka Sjedinjenih Američkih Država iz 2001. i koji ne predviđa nijednu mjeru takve vrste.
- 65 U tom pogledu valja podsjetiti da, u skladu sa sudskom praksom, načelo poštovanja prava obrane zahtijeva da se adresatima odluka koje znatno utječu na njihove interese omogući da izraze svoje stajalište o elementima protiv sebe, na kojima se temelje sporne odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 26. rujna 2013., Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, t. 83. i navedenu sudsku praksu).
- 66 Kad je riječ o mjerama kojima je svrha uvrštavanje imena osoba ili drugih subjekata na popis za zamrzavanje financijskih sredstava, to načelo podrazumijeva da te osobe ili subjekti o njima budu obaviješteni istodobno s njihovim donošenjem ili odmah nakon njihova donošenja (vidjeti u tom smislu presudu od 21. prosinca 2011., Francuska/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, t. 61.).

- 67 U točki 16. Priloga B obrazloženju pobijanih akata Vijeće je navelo kako slijedi:
- „Što se tiče postupaka preispitivanja i navođenja raspoloživih pravnih sredstava, Vijeće smatra da zakonodavstvo Sjedinjenih Američkih Država osigurava poštovanje prava obrane [...]”
- 68 Podaci koje je Vijeće navelo u obrazloženju pobijanih akata razlikuju se ovisno o odlukama Sjedinjenih Američkih Država koje se ispitivalo.
- 69 S jedne strane, u općem opisu koji je Vijeće dalo za Predsjedničke dekrete br. 12947 i 13224 na kojima se temelje odluke Sjedinjenih Američkih Država iz 1995. i 2001. ne navodi se nikakva obveza za tijela Sjedinjenih Američkih Država da obrazloženje dostave zainteresiranim osobama ili barem da objave te odluke.
- 70 Iz toga slijedi da za te dvije odluke nije provjereno jesu li se poštovala prava obrane i one posljedično, primjenom sudske prakse navedene u točkama 58. do 61. ove presude, ne mogu biti osnova za pobijane akte.
- 71 S druge strane, kad je riječ o odluci Sjedinjenih Američkih Država iz 1997., Vijeće doduše navodi da se, u skladu s INA-om, uvrštenja stranih terorističkih organizacija na popis ili odluke donesene nakon opoziva tih uvrštenja objavljuju u Federalnom registru. Međutim, ono ne daje nikakvu naznaku o tome je li objava odluke Sjedinjenih Američkih Država iz 1997. sadržavala bilo kakvo obrazloženje. Usto, ni iz obrazloženja pobijanih akata ne proizlazi da su, osim u izreci odluke, tijela Sjedinjenih Američkih Država tužitelju dala bilo kakvo obrazloženje na bilo koji način.
- 72 U tim okolnostima valja ispitati je li podatak da je odluka objavljena u službenom listu treće države dovoljan da bi se utvrdilo da je Vijeće, u skladu sa sudskom praksom u točkama 58. do 61. ove presude, ispunilo svoju obvezu provjere toga jesu li se poštovala prava obrane u trećim državama u kojima su donesene odluke na kojima se temelje pobijani akti.
- 73 U tu svrhu valja se pozvati na predmet u kojemu su donesene presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583) i od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće (T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885). U tom je predmetu Vijeće u obrazloženju jednog od pobijanih akata navelo da su odluke tijela predmetne treće države objavljene u službenom listu te države, bez davanja drugih informacija (presuda od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 145.).
- 74 U presudi od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 36. i 37.), Sud je, razmatrajući sve navode koji se odnose na odluke tijela trećih država koji su se nalazili u obrazloženju Uredbe Vijeća, presudio da su oni nedostadni da bi se moglo utvrditi da je Vijeće provelo traženu provjeru toga poštuju li se prava obrane u toj trećoj državi.
- 75 Zbog istovjetnih obrazloženja do istog se zaključka mora doći u ovom predmetu kad je riječ o jedinom navodu koji se nalazi u obrazloženju pobijanih akata, u skladu s kojim je odluka Sjedinjenih Američkih Država iz 1997. objavljena u Federalnom registru Sjedinjenih Američkih Država.
- 76 Zbog tih razloga i bez potrebe za razmatranjem pitanja je li se poštovalo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu, u ovom slučaju valja smatrati da je obrazloženje odluka Sjedinjenih Američkih Država nedovoljno, tako da one ne mogu biti temelj za pobijane akte.
- 77 Međutim, budući da člankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 nije propisano da se akti Vijeća moraju temeljiti na više odluka nadležnih tijela, pobijani su se akti ipak mogli glede uvrštavanja tužiteljeva imena na sporne popise iz ožujka i srpnja 2018. (u daljnjem tekstu: sporni popisi) pozivati samo na odluku Home Secretaryja, tako da treba nastaviti s ispitivanjem tužbe uz ograničenje tog ispitivanja na pobijane akte u mjeri u kojoj se oni temelje na toj potonjoj odluci.

Kritike koje su zajedničke odluci Home Secretaryja i odlukama tijela Sjedinjenih Američkih Država

- 78 Tužitelj ističe da odluka Home Secretaryja i odluke tijela Sjedinjenih Američkih Država, na kojima se temelje pobijani akti, nisu „odluke nadležnih tijela” u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 zbog triju razloga.
- 79 Ti će razlozi biti ispitani u daljnjem tekstu, i to u dijelu u kojem se odnose na odluku Home Secretaryja, u skladu s točkom 77. ove presude.

– Prednost koju treba dati pravosudnim tijelima

- 80 Tužitelj tvrdi da se prema članku 1. stavku 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 Vijeće može osloniti na odluke upravnih tijela samo ako pravosudna tijela nemaju nikakvu nadležnost na području borbe protiv terorizma. No, to nije ovdje tako jer u Ujedinjenoj Kraljevini pravosudna tijela imaju nadležnost na tom području. Vijeće dakle nije moglo uzeti u obzir odluku Home Secretaryja u pobijanim aktima.
- 81 Vijeće osporava tu argumentaciju.
- 82 U tom pogledu valja istaknuti da, u skladu sa sudskom praksom, za primjenu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 nije odlučujuća okolnost je li neka odluka upravna, a ne sudska, s obzirom na to da sam tekst te odredbe izričito predviđa da se tijelo koje nije pravosudno može smatrati nadležnim tijelom u smislu te odredbe (presude od 23. listopada 2008., People’s Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, EU:T:2008:461, t. 144. i 145., i od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 105.).
- 83 Čak i ako članak 1. stavak 4. drugi podstavak Zajedničkog stajališta 2001/931 daje prednost odlukama pravosudnih tijela, on ni na koji način ne isključuje uzimanje u obzir odluka upravnih tijela ako, s jedne strane, ta tijela u nacionalnom pravu doista imaju ovlast za donošenje restriktivnih odluka protiv skupina uključenih u terorizam i, s druge strane, ako se ta tijela, iako samo upravna, mogu smatrati „jednakovrijednima” pravosudnim tijelima (presuda od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 107.).
- 84 U skladu sa sudskom praksom, upravna se tijela moraju smatrati jednakovrijednima pravosudnim tijelima ako se protiv njihovih odluka može pokrenuti sudski postupak (presuda od 23. listopada 2008., People’s Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, EU:T:2008:461, t. 145.).
- 85 Posljedično, činjenica da sudovi predmetne države imaju ovlasti u području suzbijanja terorizma stoga ne znači da Vijeće ne može uzeti u obzir odluke nacionalnog upravnog tijela kojem je povjereno donošenje mjera ograničavanja u području terorizma (vidjeti u tom smislu presudu od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 108.).
- 86 U ovom slučaju, iz informacija koje je prikupilo Vijeće proizlazi da se protiv odluke Home Secretaryja može podnijeti pravno sredstvo pred Proscribed Organisations Appeal Commission (Žalbena komisija za zabranjene organizacije, Ujedinjena Kraljevina), koji donosi odluke primjenom načela koja uređuju sudski nadzor, te da svaka stranka pred žalbenim sudom može pobijati odluku Žalbene komisije za zabranjene organizacije u pogledu nekog pravnog pitanja ako dobije odobrenje te komisije ili, u njegovu nedostatku, odobrenje žalbenog suda (vidjeti u tom smislu presudu od 12. prosinca 2006., Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran/Vijeće, T-228/02, EU:T:2006:384, t. 2.).
- 87 U tim okolnostima čini se da odluke Home Secretaryja mogu biti predmet sudskog postupka, tako da, primjenom sudske prakse navedene u točkama 83. i 84. ove presude, treba smatrati da je to upravno tijelo jednakovrijedno pravosudnom tijelu i da je, stoga, kao što to ističe Vijeće, ono nadležno tijelo u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 u skladu sa sudskom praksom koja se već

nekoliko puta izjasnila u tom smislu (presude od 23. listopada 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, EU:T:2008:461, t. 144., i od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 120. do 123.).

88 Iz prethodno navedenih razmatranja proizlazi da se pobijani akti ne mogu poništiti zbog toga što se Vijeće u njihovim obrazloženjima pozvalo na odluku Home Secretaryja koji je upravno tijelo.

– *Činjenica da se odluka Home Secretaryja sastoji od uvrštenja terorističkih organizacija na popis*

89 Tužitelj ističe da se djelatnost nadležnih tijela na koja se odnose pobijani akti, među kojima je Home Secretary, u praksi sastoji od sastavljanja popisa terorističkih organizacija kako bi im se nametnuo sustav ograničenja. To sastavljanje popisa nije represivna nadležnost koja se može poistovjetiti s „pokretanjem istrage ili kaznenog progona” ili s „osudom” – ovlastima koje bi, u skladu s člankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, trebalo imati „nadležno tijelo”.

90 Vijeće osporava osnovanost te argumentacije.

91 U tom pogledu valja istaknuti da, u skladu sa sudskom praksom, Zajedničko stajalište 2001/931 ne zahtijeva da odluka nadležnog tijela bude donesena u okviru kaznenog postupka *stricto sensu* s obzirom na to da je, u pogledu ciljeva navedenog zajedničkog stajališta u okviru provedbe Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda, predmet nacionalnog postupka o kojemu je riječ borba protiv terorizma u najširem smislu (presuda od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 113.).

92 U tom je smislu Sud smatrao da zaštita predmetnih osoba nije dovedena u pitanje ako odluka koju je donijelo nacionalno tijelo nije donesena u okviru postupka s ciljem izricanja kaznenih sankcija, nego u postupku s ciljem donošenja preventivnih mjera (presuda od 15. studenoga 2012., Al-Aqsa/Vijeće i Nizozemska/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, t. 70.).

93 U ovom se slučaju u odluci Home Secretaryja navode mjere ograničavanja protiv organizacija koje se smatraju terorističkim organizacijama te je ta odluka stoga, u skladu sa sudskom praksom, dio nacionalnog postupka kojemu je temeljni cilj izricanje preventivnih ili represivnih mjera protiv tužitelja s ciljem borbe protiv terorizma (vidjeti u tom smislu presudu od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 115.).

94 Kad je riječ o okolnosti da djelovanje predmetnog tijela dovodi do sastavljanja popisa osoba ili drugih subjekata uključenih u terorizam, valja istaknuti da ona sama po sebi ne znači da to tijelo nije izvršilo pojedinačnu ocjenu svake od tih osoba ili subjekata prije njihova uvrštenja na te popise niti da ta ocjena nužno mora biti arbitrarna ili neosnovana (vidjeti u tom smislu presudu od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 118.).

95 Tako, ovdje nije toliko riječ o okolnosti da djelovanje predmetnog tijela dovodi do sastavljanja popisa osoba ili drugih subjekata uključenih u terorizam, nego o pitanju izvršava li se ta aktivnost s dovoljno jamstava kako bi se Vijeću omogućilo da se na nju osloni da utemelji svoju odluku o uvrštenju na popis (vidjeti u tom smislu presudu od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 118.).

96 Slijedom toga, tužitelj pogrešno tvrdi da ovlast za sastavljanje popisa ne može biti značajka nadležnog tijela u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.

97 To stajalište nije dovedeno u pitanje ostalim argumentima koje iznosi tužitelj.

- 98 Kao prvo, tužitelj tvrdi da, u skladu s člankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, Vijeće može uzeti u obzir samo popise koje je sastavilo Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda.
- 99 Taj se argument ne može prihvatiti s obzirom na to da je svrha zadnje rečenice članka 1. stavka 4. prvog podstavka Zajedničkog stajališta 2001/931 samo ponuditi Vijeću mogućnost dodatnog uvrštenja na popis, uz uvrštenja koja može izvršiti na temelju odluka nadležnih nacionalnih tijela.
- 100 Kao drugo, tužitelj ističe da se popis Unije svodi na popis popisa s obzirom na to da preuzima popise koje predlažu nadležna tijela, i na taj način proširuje područje primjene nacionalnih upravnih mjera koje po potrebi donose tijela trećih država, a da pritom predmetne osobe o tome nisu obaviještene i nisu u mogućnosti braniti se na učinkovit način.
- 101 U tom pogledu valja utvrditi da se Vijeće, kao što to navodi tužitelj, kada odredi osobe ili druge subjekte koje treba podvrgnuti mjerama zamrzavanja financijskih sredstava, oslanja na utvrđenja nadležnih tijela.
- 102 U okviru Zajedničkog stajališta 2001/931 poseban oblik suradnje koji Vijeću daje obvezu da se što je moguće više posveti ocjeni nadležnih nacionalnih tijela uspostavljen je između tijela država članica i institucija Unije (vidjeti u tom smislu presude od 23. listopada 2008., *People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće*, T-256/07, EU:T:2008:461, t. 133. i od 4. prosinca 2008., *People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće*, T-284/08, EU:T:2008:550, t. 53.).
- 103 Načelno, nije na Vijeću da se izjasni o tome poštuju li tijela država članica temeljna prava predmetne osobe s obzirom na to da ta ovlast pripada nadležnim nacionalnim tijelima (vidjeti u tom smislu presudu od 11. srpnja 2007., *Sison/Vijeće*, T-47/03, neobjavljenu, EU:T:2007:207, t. 168.).
- 104 Opći sud samo iznimno, na tužiteljev zahtjev, na temelju konkretnih elemenata treba provjeriti jesu li tijela u državama članicama stvarno poštovala temeljna prava (vidjeti po analogiji presudu od 25. srpnja 2018., *Minister for Justice and Equality (Nedostaci pravosudnog sustava)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 36.).
- 105 Nasuprot tomu, ako su uključena tijela trećih država, Vijeće se po službenoj dužnosti mora uvjeriti, kao što proizlazi iz točaka 58. i 59. ove presude, da se ta jamstva stvarno primjenjuju i u tom pogledu obrazložiti svoju odluku.
- 106 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da se pobijani akti ne mogu poništiti iz razloga da se djelovanje Home Secretaryja sastojalo od sastavljanja popisa terorističkih organizacija.
- *Nepostojanje ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija na kojima se temelji odluka Home Secretaryja*
- 107 Tužitelj smatra da je Vijeće, s obzirom na to da se oslonilo na upravnu, a ne na sudsku odluku, trebalo utvrditi da je ta odluka donesena „na temelju ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija”, kao što zahtijeva članak 1. stavak 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 108 Budući da se ta argumentacija ne odnosi na kvalifikaciju „odluke koju su donijela nadležna tijela” u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, koja je predmet ovog tužbenog razloga, ta će se argumentacija ispitati u okviru šestog tužbenog razloga u daljnjem tekstu.

– Zabluda između činjenica koje se navodno temelje na istaknutim nacionalnim odlukama i činjenica koje se navodno temelje na drugim izvorima

- 109 Glede činjenica koje opravdavaju zadržavanje uvrštenja njegova imena na sporne popise, tužitelj smatra da je u obrazloženju pobijanih akata Vijeće moralo navesti da one potječu iz nacionalne odluke ili javnog izvora s obzirom na to da su pravila o dokazivanju različita u tim dvama slučajevima. U prvom slučaju Vijeće mora dokazati da je nadležno tijelo donijelo nacionalnu odluku u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, dok se u drugom dokazi mogu slobodno izvoditi.
- 110 No, u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, Vijeće nije navelo izvor činjenica nastalih između srpnja 2014. i travnja 2016., koje ne mogu potjecati iz odluka kojima se tužitelj kvalificira kao inozemna teroristička organizacija jer je, kao što je to navedeno u točki 10. istog priloga, najnovija revizija u tom pogledu provedena u srpnju 2012.
- 111 Stoga što se to pitanje ne tiče članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 o uvrštavanju osoba i terorističkih subjekata na popise za zamrzavanje financijskih sredstava, i što se odnosi na obrazloženje pobijanih akata, na njega će se odgovoriti u okviru šestog tužbenog razloga koji je ispitan u daljnjem tekstu.

Zaključak o prvom tužbenom razlogu

- 112 Iz točaka 58. do 76. ove presude proizlazi da se glede uvrštavanja tužiteljeva imena na sporne popise, pobijani akti ne mogu zasnivati na odlukama Sjedinjenih Američkih Država jer je Vijeće povrijedilo obvezu obrazlaganja u pogledu provjere primjene načela poštovanja prava obrane u državama članicama.
- 113 Osim toga, iz točaka 49. do 51. ove presude vidljivo je da su se odluke Sjedinjenih Američkih Država ticale cijelog Hamasa, dok se odluka Home Secretaryja odnosila samo na Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 114 Tužitelj smatra da ta okolnost znači da pobijane akte treba poništiti u dijelu u kojem se odnose na Hamas i da oni mogu postojati samo u dijelu u kojem se odnose na Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Naime, ta se dva subjekta moraju razlikovati jer je Hamas politička stranka koja zakonito sudjeluje u izborima i vladi u Palestini, a Hamas-Izz al-Din al-Qassem je pokret otpora protiv izraelske okupacije.
- 115 Vijeće kritizira ovo stajalište jer smatra da se između tih dvaju subjekata ne može napraviti nikakva razlika. U prilog svojem stajalištu Vijeće navodi u svojem odgovoru na tužbu, među ostalim, tužiteljevu izjavu u kojoj on predstavlja svoju organizaciju na način da obuhvaća ta dva subjekta. Tekst te izjave glasi kako slijedi (vidjeti točku 19. odgovora na tužbu u kojoj su prenesene točke 7. i 8. tužbe koju je tužitelj podnio u predmetu povodom kojeg je donesena presuda od 14. prosinca 2018., Hamas/Vijeće (T-400/10 RENV, žalbeni postupak u tijeku, EU:T:2018:966)):

„Hamas se sastoji od političkog ureda i oružanog krila: brigada Ezzedine Al-Qassam [= Hamas IDQ]. Vodstvo Hamasa obilježava to dvostruko vodstvo. Unutarnje vodstvo, podijeljeno između Zapadne obale, Pojasa Gaze i vanjskog vodstva sa sjedištem u Siriji [...] Iako je oružano krilo relativno neovisno, ono podliježe općim strategijama koje utvrđuje politički ured. Politički ured donosi odluke, a brigade ih poštuju zbog snažne solidarnosti stvorene na vjerskoj komponenti pokreta.”

- 116 Ta izjava ima znatnu dokaznu snagu s obzirom na to da, s jedne strane, kao što je to istaknulo Vijeće, potječe od samog tužitelja i da je, s druge strane, on nije potom osporio putem opipljivih i konkretnih dokaza.

- 117 U tom se pogledu mora istaknuti da tužitelj nije iskoristio mogućnost koju ima na temelju članka 83. stavka 2. Poslovnika, to jest da dopuni spis nakon što je na temelju stavka 1. iste odredbe Opći sud odlučio da druga razmjena podnesaka nije potrebna.
- 118 U tim se okolnostima ne može radi utvrđivanja učinaka odgovora danog na prvi tužbeni razlog u okviru ove tužbe zaključiti da je Hamas-Izz al-Din al-Qassem organizacija zasebna od Hamasa (vidjeti u tom smislu presudu od 29. travnja 2015., Bank of Industry and Mine/Vijeće, T-10/13, EU:T:2015:235, t. 182., 183. i 185., i presudu od 29. travnja 2015., National Iranian Gas Company/Vijeće, T-9/13, neobjavljenu, EU:T:2015:236, t. 163. i 164.).
- 119 To vrijedi tim više što, iako su od prije nekoliko godina protiv njega donesene mjere zamrzavanja financijskih sredstava, Hamas nije nastojao dokazati Vijeću da ni u kojem pogledu nije bio umiješan u akte koji su doveli do donošenja tih mjera na način da se bez oklijevanja udaljio od Hamas-Izz al-Din al-Qassem, koji je, prema njegovu mišljenju, bio jedini odgovoran.
- 120 Zbog svih gore navedenih razloga te podložno ispitivanju argumentacije spomenute u točkama 107., 109. i 110. ove presude, ovaj tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Šesti tužbeni razlog koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja

- 121 Šesti tužbeni razlog podijeljen je u tri dijela.

Prvi dio šestog tužbenog razloga

- 122 Kao što je već navedeno u točki 107. ove presude, tužitelj ističe da je Vijeće u obrazloženju pobijanih akata trebalo navesti „ozbiljne i vjerodostojne dokaze i indicije” na kojima se temelje odluke nadležnih tijela.
- 123 Vijeće smatra da taj argument nije osnovan.
- 124 Uzimajući u obzir točku 77. ove presude, ovaj tužbeni razlog treba ispitati samo u dijelu u kojem se odnosi na odluku Home Secretaryja.
- 125 U tom pogledu valja utvrditi da je ovaj tužbeni razlog činjenično pogrešan. Naime, protivno tužiteljevim tvrdnjama, Vijeće je u točki 14. Priloga A obrazloženju pobijanih akata navelo više činjenica na kojima se temelji odluka Home Secretaryja.
- 126 U svakom slučaju, taj je argument neosnovan.
- 127 U tom pogledu valja istaknuti da se, u skladu s člankom 1. stavkom 4. prvim podstavkom Zajedničkog stajališta 2001/931, popisi osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava sastavljaju na temelju točnih podataka ili materijala iz odgovarajuće dokumentacije koja upućuje na to da je odluku u vezi s tim osobama i subjektima donijelo nadležno tijelo, bez obzira na to je li ta odluka donesena u vezi s pokretanjem istrage ili kaznenog progona za terorističko djelo, za pokušaj počinjenja, sudjelovanje ili pomaganje pri počinjenju takvog djela, na temelju „ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija”, ili na temelju osuda za takva djela.
- 128 Iz opće strukture te odredbe proizlazi da se zahtjev da Vijeće, prije uvrštenja imena osoba ili drugih subjekata na popise osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava na temelju odluka koje su donijela nadležna tijela, provjeri jesu li te odluke donesene „na temelju ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija” odnosi samo na odluke o pokretanju istrage ili kaznenog progona, a ne na osuđujuće odluke.

- 129 Takvo razlikovanje dviju vrsta odluka proizlazi iz primjene načela lojalne suradnje između institucija i država članica, u okviru kojega se donose mjere ograničavanja u području borbe protiv terorizma i u skladu s kojim Vijeće uvrštenje terorističkih osoba ili subjekata na popise osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava mora temeljiti na odlukama koje su donijela nacionalna tijela, a da ih pritom ne mora ili čak i ne smije dovesti u pitanje.
- 130 Tako definirano načelo lojalne suradnje primjenjuje se na nacionalne osuđujuće odluke i dovodi do toga da Vijeće prije uvrštenja imena osoba ili drugih subjekata na popise osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava ne smije provjeriti temelje li se te odluke na ozbiljnim i vjerodostojnim dokazima ili indicijama i u tom se pogledu mora pouzdati u ocjenu nacionalnog tijela.
- 131 Kad je riječ o nacionalnim odlukama koje se odnose na pokretanje istrage ili kaznenog progona, one se po svojoj naravi donose na početku ili tijekom postupka koji još nije okončan. Kako bi borba protiv terorizma bila djelotvorna, procijenjeno je korisnim da se Vijeće, u svrhu donošenja mjera ograničavanja, može temeljiti na takvim odlukama, čak i ako su one samo pripremljene naravi, uz istodoban uvjet da ono mora provjeriti temelje li se te odluke na ozbiljnim i vjerodostojnim dokazima ili indicijama kako bi se osigurala zaštita osoba na koje se ti postupci odnose.
- 132 U ovom slučaju odluka Home Secretaryja konačna je u smislu da nakon nje nije potrebna istraga. Štoviše, kao što proizlazi iz odgovora Vijeća na pitanje Općeg suda, njezin je predmet zabrana tužitelja u Ujedinjenoj Kraljevini, s kaznenopravnim sankcijama za osobe koje su s njim u bližoj ili daljnjoj vezi.
- 133 U tim okolnostima odluka Home Secretaryja nije odluka o pokretanju istrage ili kaznenog progona, nego je treba izjednačiti s osuđujućom presudom, tako da primjenom članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 Vijeće u obrazloženju pobijanih akata nije trebalo navesti ozbiljne i vjerodostojne dokaze ili indicije na kojima se temelji odluka tog tijela.
- 134 U tom je pogledu nebitna činjenica da je Home Secretary upravno tijelo s obzirom na to da, kao što proizlazi iz točaka 86. i 87. ove presude, njegove odluke mogu biti predmet sudskog postupka te ga prema tome treba smatrati jednakovrijednim pravosudnom tijelu.
- 135 Budući da se te činjenice ne moraju navesti, Vijeće ih ne mora, *a fortiori*, dokazati.
- 136 Slijedom toga, Vijeću se ne može prigovoriti da u obrazloženjima pobijanih akata nije navelo „ozbiljne i vjerodostojne dokaze i indicije” na kojima se temeljila odluka Home Secretaryja niti da ih nije dokazalo.
- 137 Stoga prvi dio šestog tužbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

Drugi dio šestog tužbenog razloga

- 138 Iz sudske prakse proizlazi da u slučaju da je proteklo dosta vremena između nacionalne odluke koja je bila temelj za prvotno uvrštenje i donošenja akata za zadržavanje tog uvrštenja, Vijeće ne može, radi zaključka da i dalje postoji rizik od uključenosti dotične osobe ili subjekta u terorističke aktivnosti, utvrditi samo da je navedena odluka i dalje na snazi, nego mora dati aktualnu ocjenu situacije, vodeći računa o najnovijim činjeničnim elementima koji dokazuju daljnje postojanje tog rizika (vidjeti u tom smislu presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 54. i 55., i od 26. srpnja 2017., Vijeće/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, t. 32. i 33.).
- 139 Iz iste sudske prakse također proizlazi da najnoviji činjenični elementi, na kojima se zasniva zadržavanja imena osobe ili subjekta na popisima za zamrzavanje financijskih sredstava, mogu potjecati iz izvora različitih od nacionalnih odluka nadležnih tijela (vidjeti u tom smislu presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 72., i od 26. srpnja 2017., Vijeće/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, t. 50.).

- 140 U ovom slučaju prvotna odluka Home Secretaryja potječe iz 2001., dok su pobijani akti bili doneseni u ožujku i srpnju 2018.
- 141 S obzirom na razdoblje od sedamnaest godina koje razdvaja prvotnu odluku Home Secretaryja i pobijane akte, Vijeće se nije moglo na temelju sudske prakse navedene u točki 138. ove presude zadovoljiti zaključkom da je odluka Home Secretaryja i dalje na snazi a da ne iznese novije elemente kojima se dokazuje da je i dalje postojao rizik od tužiteljeve uključenosti u terorističke aktivnosti.
- 142 Vijeće je takve novije elemente iznijelo u obrazloženju pobijanih akata.
- 143 Tako je u točki 15. Priloga A obrazloženju pobijanih akata Vijeće spomenulo dvije činjenice u vezi s postupkom revizije odluke Home Secretaryja do koje je došlo u rujnu 2016.
- 144 Osim toga, Vijeće je iznijelo trinaest djela u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata u odnosu na kvalifikaciju tužitelja kao inozemne terorističke organizacije od strane tijela Sjedinjenih Američkih Država. Ta su djela opisana kako slijedi:
- „Hamis je preuzeo odgovornost za samoubilački napad počinjen u rujnu 2003. u kojemu je ubijeno devet vojnika izraelske vojske, a trideset je osoba ranjeno u okolici bolnice Assof Harofeh i vojne baze Tzrifin (Izrael);
 - u siječnju 2004. u Jeruzalemu bombaš samoubojica uništio je autobus u blizini premijerove rezidencije i ubio jedanaest civila te ranio trideset drugih; odgovornost za taj čin zajedno su preuzeli Hamas i Brigade mučenikâ Al-Aqse;
 - u siječnju 2005. teroristi su aktivirali eksplozivnu napravu na palestinskoj strani graničnog prijelaza Karni i time probili blokadu, što je omogućilo naoružanim Palestincima da uđu u izraelski dio; ubili su šest izraelskih civila i ranili petero drugih; odgovornost za taj napad zajedno su preuzeli Hamas i Brigade mučenikâ Al-Aqse;
 - u siječnju 2007. Hamas je preuzeo odgovornost za otmicu troje djece u Pojasu Gaze;
 - u siječnju 2008. palestinski snajperist ubio je dvadesetjednogodišnjeg volontera iz Ekvadora koji je radio u poljima kibuca Ein Hashlosa (Izrael); odgovornost za taj čin preuzeo je Hamas;
 - u veljači 2008. bombaš samoubojica iz Hamasa ubio je stariju ženu i ranio trideset i osam drugih osoba u trgovačkom centru u Dimoni (Izrael); policajac je svladao drugog terorista prije nego što je on uspio aktivirati svoj samoubilački prsluk; Hamas je taj napad nazvao „herojskim”;
 - naoružani napadači pucali su na policijsko vozilo u Hebronu (Zapadna obala) 14. lipnja 2010. i ubili jednog, a ranili dva policajca; zajedničkom akcijom izraelske sigurnosne službe, izraelske policije i Tsahala napadači su zarobljeni 22. lipnja 2010.; tijekom ispitivanja članovi odreda Hamasa odgovorni za napad naveli su da su njihovi članovi bili obučeni nekoliko godina ranije te da su nabavili oružje, uključujući kalašnjikov i jurišne puške; tijekom tih ispitivanja otkriveno je da su članovi odreda namjerali izvesti druge napade, među ostalim otmicu vojnika i civila u bloku Eltzsion na sjeveru planine Hebron;
 - u travnju 2011. Hamas je lansirao projektil Kornet koji je pogodio izraelski školski autobus i ranio šesnaestogodišnjeg učenika te lakše ozlijedio vozača autobusa; eksplozivni naboj korišten u napadu mogao je probiti oklop modernog tenka;
 - napadači su 20. kolovoza 2011. ispalili rakete na stanovnike Ofakima (Izrael) ranivši dvoje djece i jednog civila; odgovornost za taj čin preuzeo je Hamas;

- dana 7. srpnja 2014. Hamas je preuzeo odgovornost za ispaljivanje raketa na izraelske gradove Ashdod, Ofakim, Ashkelon i Netivot;
 - u kolovozu 2014. Hamas je preuzeo odgovornost za otmicu i ubojstvo triju izraelskih adolescenata na Zapadnoj obali u lipnju 2014.;
 - u studenome 2014. Hamas je preuzeo odgovornost za napad vozilom počinjen protiv skupine pješaka u Jeruzalemu;
 - u travnju 2016. Hamas je preuzeo odgovornost za bombaški napad na autobus u Jeruzalemu u kojem je ranjeno osamnaest osoba.”
- 145 Kao što je to već navedeno u točkama 109. i 110. ove presude, tužitelj prigovara Vijeću da nije navelo jesu li činjenice koje su nastale između srpnja 2014. i travnja 2016. potjecale iz odluke nacionalnog tijela ili drugog izvora.
- 146 Tužitelj smatra da je utvrđivanje izvora činjenica važno jer određuje način dokazivanja kojim se Vijeće mora koristiti. U slučaju u kojem navedena činjenica potječe iz nacionalne odluke, ta institucija mora dokazati da je tu odluku donijelo nadležno tijelo u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta, dok u slučaju u kojem ona potječe iz drugog izvora ona može o tome slobodno izvoditi dokaze.
- 147 U tom se pogledu mora podsjetiti da je u točki 71. presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583) i u točki 49. presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Sud presudio da u okviru tužbe protiv zadržavanja svojeg imena na spornom popisu osoba ili subjekt o kojem je riječ može osporavati sve elemente na koje se Vijeće oslonilo kako bi dokazalo da još uvijek postoji rizik od njegove uključenosti u terorističke aktivnosti, i to neovisno o tome odnose li se ti elementi na nacionalnu odluku nadležnog tijela ili na druge izvore.
- 148 Sud je dodao da je u slučaju osporavanja Vijeće dužno dokazati osnovanost činjenica koje se stavljaju na teret, a sud Unije dužan je provjeriti njihovu sadržajnu pravilnost (presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 71. i od 26. srpnja 2017., Vijeće/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, t. 49.).
- 149 Iz te sudske prakse proizlazi da se elementi kojima se Vijeće koristi da utvrdi da rizik od uključenosti u terorističke aktivnosti i dalje postoji, i koji potječu iz nacionalnih odluka, moraju dokazati na isti način kao i oni koji potječu iz drugih izvora.
- 150 U tim okolnostima valja zaključiti da, nasuprot onome što tužitelj tvrdi, Vijeće nije u obrazloženju pobijanih akata dužno navesti izvor istaknutih elemenata da se zadrži uvrštavanje osobe ili subjekta na popis za zamrzavanje financijskih sredstava, i prema tome, ako taj element ne potječe iz nacionalne odluke, ono ne mora dokazati da on potječe od nadležnog tijela u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 151 Glede ove potonje odredbe, valja osim toga podsjetiti da se ona tiče uvrštenja imena osoba ili subjekata na popise za zamrzavanje financijskih sredstava, a ne zadržavanja njihova imena na popisu, koje je uređeno člankom 1. stavkom 6. Zajedničkog stajališta 2001/931. Stoga se na nju ne može pozvati kako bi se Vijeću naložilo da navede izvor činjenica na kojima ono zasniva ponovno uvrštenje imena osobe ili subjekta na popise za zamrzavanje financijskih sredstava.
- 152 Drugi dio šestog tužbenog razloga stoga treba odbiti kao neosnovan.

Treći dio šestog tužbenog razloga

- 153 Tužitelj tvrdi da obrazloženje akta mora izražavati vlastiti odabir institucije. No, to ovdje nije tako jer se radi obrazlaganja pobijanih akata Vijeće ograničilo samo na puko prepisivanje dokumenata objavljenih na internetu. Isto važi osobito za opise nacionalnih postupaka.
- 154 U tom pogledu valja podsjetiti da prema ustaljenoj sudskoj praksi, obveza obrazlaganja ima za cilj, s jedne strane, osobi na koju se odnosi dati dostatnu uputu o tome je li mjera osnovana ili sadržava li eventualno neku pogrešku koja omogućuje osporavanje njezine valjanosti pred sudom Unije i, s druge strane, tom sudu omogućiti da izvrši nadzor zakonitosti te mjere (vidjeti presudu od 21. travnja 2016., Vijeće/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, t. 70. i navedenu sudsku praksu).
- 155 U ovom slučaju tužitelj ne navodi razloge zbog kojih bi to što je Vijeće reproduciralo dokumente objavljene na internetu, pod pretpostavkom da to odgovara stvarnosti, spriječilo da obrazloženje pobijanih akata ispuni te ciljeve.
- 156 Obveza obrazlaganja ne može se dakle smatrati povrijeđenom samo iz razloga što je Vijeće reproduciralo ulomke iz dokumenata objavljenih na internetu.
- 157 Treći dio šestog tužbenog razloga stoga treba odbiti kao neosnovan.
- 158 S obzirom na sva gore navedena razmatranja, valja, dakle, odbiti šesti tužbeni razlog.

Drugi tužbeni razlog koji se temelji na „pogreškama u pogledu istinitosti činjenica”

- 159 U svojem tužbenom razlogu koji se temelji na „pogreškama u pogledu istinitosti činjenica” tužitelj kritizira činjenice koje je Vijeće spomenulo u obrazloženjima pobijanih akata, i to iz razloga što su previše neprecizno navedene, što nisu dokazane i što su previše stare da bi opravdale zadržavanje uvrštenja tužiteljeva imena na sporne popise.
- 160 Ovaj tužbeni razlog mora se ispitati samo u dijelu u kojem se odnosi na činjenice na koje se Vijeće oslonilo kako bi zadržalo tužiteljevo ime na spornim popisima. Naime, kao što proizlazi iz ispitivanja prvog dijela šestog tužbenog razloga, činjenice na kojima se temelji odluka Home Secretaryja ne moraju se navesti u pobijanim aktima niti ih Vijeće mora dokazati.
- 161 Da opravda zadržavanje tužiteljeva imena na spornim popisima, Vijeće se u skladu sa sudskom praksom Suda navedenom u točki 138. ove presude oslonilo na različite činjenice koje je spomenulo u prilogima obrazloženjima pobijanih akata.
- 162 Te su činjenice, s jedne strane, one koje je Vijeće iznijelo u vezi s postupkom revizije do koje je došlo u Ujedinjenoj Kraljevini u rujnu 2016. (točka 15. priloga A obrazloženju pobijanih akata) i, s druge strane, one koje su spomenute u vezi s odlukama u kojima su tijela Sjedinjenih Američkih Država okvalificirala tužitelja kao inozemnu terorističku organizaciju (točka 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata).
- 163 Glede činjenica spomenutih u točki 15. Priloga A obrazloženju pobijanih akata, Vijeće je navelo da je međuresorna skupina za preispitivanje zabrana u rujnu 2016. u Ujedinjenoj Kraljevini preispitala zabranu tužitelja te da je zaključila da je Hamas-Izz al-Din al-Qassem i dalje uključen u terorizam, i to na temelju dvije činjenice:
- tijekom sukoba između Izraela i Gaze u ljeto 2014. šest izraelskih civila i jedan tajlandski državljanin ubijeni su u raketnim napadima, a njemački brod za kružna putovanja pogođen je raketnim napadima;

- Hamas je putem društvenih medija upozorio, među ostalim, zračne prijevoznike iz Ujedinjene Kraljevine da namjerava napasti zračnu luku Ben Gurion u Tel Avivu (Izrael), što je moglo prouzročiti civilne žrtve, i Hamas je doista pokušao napasti zračnu luku u srpnju 2014.
- 164 Glede činjenica spomenutih u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, one su preuzete u točki 144. ove presude.
- 165 Kada se iznose noviji činjenični elementi kako bi se opravdalo zadržavanje imena osobe ili subjekta na popisima za zamrzavanje financijskih sredstava, Sud je zaključio da je sud Unije osobito dužan provjeriti, s jedne strane, je li poštovana obveza obrazlaganja predviđena u članku 296. UFEU-a i, s druge strane, jesu li razlozi potkrijepljeni (presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 70. i od 26. srpnja 2017., Vijeće/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, t. 48.).
- 166 Uzimajući u obzir tu sudsku praksu i tužiteljeve kritike, mora se ispitati jesu li činjenice spomenute u točki 15. Priloga A i u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata dostatno utvrđene i je li njihova istinitost dokazana.
- Utvrđenost činjenica spomenutih u točki 15. Priloga A i u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata*
- 167 Tužitelj ističe da su činjenice spomenute u točki 15. Priloga A i u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata previše neodređeno navedene zbog toga što nije naveden datum i mjesto njihova nastanka, što se ne vidi kako su ona pripisana Hamasu ili Hamas-Izz al-Din al-Qasemu i što Vijeće nije navelo po čemu se činjenice pripisane drugome mogu također pripisati prvome.
- 168 U tom pogledu valja podsjetiti da je, prema mišljenju Suda, sud Unije dužan provjeriti, osobito, je li poštovana obveza obrazlaganja iz članka 296. UFEU-a pa, slijedom toga, jesu li navedeni razlozi dovoljno precizni i konkretni (presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, t. 70. i od 26. srpnja 2017., Vijeće/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, t. 48.).
- 169 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, obrazloženje članka 296. UFEU-a mora na jasan i nedvosmislen način odražavati zaključke institucije koja je donijela akt kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo upoznavanje s razlozima poduzimanja mjere kao i nadležnom sudu izvršavanje njegove nadzorne ovlasti (vidjeti presudu od 15. studenoga 2012., Vijeće/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, t. 50. i navedenu sudsku praksu).
- 170 Nije potrebno da se u obrazloženje unesu svi relevantni činjenični i pravni elementi jer se dostatnost obrazloženja mora ocijeniti ne samo u odnosu na njegov sadržaj nego i u odnosu na njegov kontekst i sva pravna pravila koja uređuju predmetno područje (presude od 15. studenoga 2012., Vijeće/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, t. 53. i od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće, T-390/08, EU:T:2009:401, t. 82.).
- 171 Osobito, akt koji negativno utječe dovoljno je obrazložen ako je donesen u kontekstu poznatom zainteresiranoj osobi, koji joj omogućuje da razumije doseg mjere koja se na nju odnosi (presude od 15. studenoga 2012., Vijeće/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, t. 54., i od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće, T-390/08, EU:T:2009:401, t. 82.).
- 172 U ovom slučaju valja utvrditi da je za činjenice spomenute, s jedne strane, u točki 15. Priloga A obrazloženju pobijanih akata (vidjeti točku 163. ove presude) i, s druge strane, u točki 17. Priloga B tom obrazloženju (vidjeti točku 144. ove presude), naveden barem datum i to godina, mjesec i čak dan njihova nastanka.

- 173 Osim toga, valja primijetiti da su se te činjenice dogodile u kontekstu koji je poznat tužitelju jer su nastale ili se pretpostavlja da su nastale na jednom ili više područja koja su mu dobro poznata i na kojima raspolaže članovima koji mu mogu priopćiti svaki podatak koristan za njihovo utvrđivanje.
- 174 Naposljetku, za većinu njih, vrsta počinjenog napada kao i identitet žrtava precizno su navedeni, što još više olakšava utvrđivanje dotičnih činjenica.
- 175 U tim okolnostima valja zaključiti da su činjenice spomenute u točki 15. Priloga A i u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata dovoljno precizno i konkretno opisane da bi ih tužitelj mogao pobijati, a Opći sud provjeriti.
- 176 U pogledu tužiteljeva argumenta da glede Hamasa one nisu bile pripisane političkom krilu organizacije ili pokretu otpora Hamasu ili Hamas-Izz al-Din al-Qassemu, isti je bespredmetan jer se, kao što proizlazi iz točaka 116. do 118. ove presude, za ta dva subjekta treba smatrati da čine jednu te istu organizaciju za potrebe primjene pravila o borbi protiv terorizma.
- 177 Valja stoga zaključiti da su činjenice spomenute u točki 15. Priloga A i u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata dovoljno utvrđene.

Istinitost činjenica spomenutih u točki 15. Priloga A i u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata

- 178 Tužitelj smatra da se na činjenicama koje se nalaze u točki 15. Priloga A (vidjeti točku 163. ove presude) i u točki 17. Priloga B (vidjeti točku 144. ove presude) obrazloženju pobijanih akata ne može zasnivati zadržavanje uvrštenja njegova imena na sporne popise. Kao prvo, te činjenice, osobito one koje su nastale prije 2009., previše su stare da bi opravdale zadržavanje tužiteljeva imena na tim popisima. Kao drugo, te činjenice nisu dokazane. U tom pogledu tužitelj ističe da Hamas nije preuzeo odgovornost za djela iz kolovoza 2014., studenoga 2014. i travnja 2016. spomenuta u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata i da djelo od 7. srpnja 2014. spomenuto u istoj točki treba razmatrati s obzirom na rat do kojeg je došlo u Gazi 2014.
- 179 Vijeće osporava osnovanost ovog tužbenog razloga.
- 180 Glede tužiteljeva argumenta koji se temelji na starosti činjenica, valja utvrditi da je u točki 33. presude od 26. srpnja 2017., Vijeće/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Sud presudio da se Vijeće moralo osloniti na najnovije elemente stoga što je proteklo devet godina između donošenja nacionalnih odluka koje su bile temelj za prvotno uvrštenje tužiteljeva imena na popise za zamrzavanje financijskih sredstava i tog prvotnog uvrštenja, s jedne strane, i donošenja akata o zadržavanju tužiteljeva imena na predmetnim popisima, s druge strane.
- 181 Na temelju sličnosti razloga valja zaključiti, kao što to tužitelj smatra, da je u ovom slučaju prvih šest djela spomenutih u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata (vidjeti točku 144. ove presude) koja su se dogodila između 2003. i 2008., to jest više od devet godina prije donošenja pobijanih akata, previše staro da bi opravdalo zadržavanje tužiteljeva imena na spornim popisima.
- 182 Glede njihova datuma, drugih sedam djela spomenutih u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata može se podijeliti na dvije skupine, to jest na ona koja su se dogodila 2010. i 2011. i na ona koja su se dogodila 2014. i 2016. Ovim potonjima treba dodati dva djela koja su spomenuta u točki 15. Priloga A i koja su se dogodila 2014.
- 183 Međutim tim djelima Opći sud smatra da su tri djela, koja su se dogodila 2010. i 2011. i navedena su na sedmom, osmom i devetom mjestu u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, također previše stara da bi opravdala zadržavanje tužiteljeva imena na sporne popise koji potječu iz 2018. S obzirom na zahtjev koji je Sud nametnuo za utvrđivanje „najnovijih” elemenata na kojima se mora

zasnivati zadržavanje uvrštenja imena osobe ili subjekta na popise za zamrzavanje financijskih sredstava, valja zaključiti da se jaz od sedam ili osam godina ne razlikuje u osnovi od jaza od devet godina za koji je u presudi od 26. srpnja 2017., Vijeće/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Sud već presudio da je prevelik.

184 Iz toga proizlazi da su samo četiri posljednja djela spomenuta u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata i dva djela spomenuta u točki 15. Priloga A, koja su se sva dogodila 2014. ili 2016. dovoljno nova da bi se pobijani akti na njima zasnivali.

185 Stoga tužiteljevu argumentaciju, koja se temelji na nedostatnosti dokaza koje je Vijeće podnijelo, treba ispitati samo u odnosu na tih šest djela.

186 U tom pogledu valja podsjetiti da, prema sudskoj praksi, kada osporava dokaze koje je podnijela jedna stranka, druga stranka mora ispuniti dva uvjeta koja su kumulativna.

187 Kao prvo, njezina se osporavanja ne mogu iznijeti općenito, već moraju biti konkretna i detaljna (vidjeti u tom smislu presudu od 16. rujna 2013., Duravit i dr./Komisija, T-364/10, neobjavljenu, EU:T:2013:477, t. 55.).

188 Kao drugo, osporavanja koja se odnose na istinitost činjenica moraju se jasno iznijeti u prvom postupovnom aktu u vezi s pobijanim aktom (vidjeti u tom smislu presudu od 22. travnja 2015., Tomana i dr./Vijeće i Komisija, T-190/12, EU:T:2015:222, t. 261.).

189 Cilj tih zahtjeva je omogućiti tuženiku da već u stadiju tužbe bude temeljito upoznat s prigovorima koje mu upućuje tužitelj kako bi mogao na odgovarajući način pripremiti svoju obranu.

190 U ovom su slučaju kritike djela iz kolovoza i studenoga 2014., spomenutih na jedanaestom i dvanaestom mjestu u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, dovoljno konkretne da ih Opći sud uzme u obzir.

191 Naime, za djelo iz kolovoza 2014. tužitelj, pozivajući se na dokument, ističe u točki 98. tužbe sljedeće:

„[...] Hamas nikada nije organizirao niti preuzeo odgovornost za tu otmicu. Izraelska mu je vlada lažno pripisala odgovornost za to tragično djelo kako bi opravdala svoju vojnu intervenciju u Gazi 2014. Potom, više je sudionika koji su posebno ovlaštani, kao što je bivši ravnatelj Shin Beta Yuval Diskin, osporilo analizu izraelske vlade u medijima tvrdeći da su otmičari bili izolirani i da su djelovali na vlastitu inicijativu.”

192 Isto tako, za djelo iz studenoga 2014. tužitelj, pozivajući se na dokument, navodi u točki 99. tužbe sljedeće:

„[...] Hamas nikada nije preuzeo odgovornost za taj napad te prema navodima dopisnika novina *Le Monde*, napadi te vrste, a osobito onaj iz studenoga 2014., djelo su ‚izoliranih‘ Palestinaca koji se na vlastitu inicijativu odupiru ‚pristupu nametnutom isključivo iz sigurnosnih razloga.’”

193 S druge strane, glede djela iz travnja 2016. spomenutog na trinaestom mjestu u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, tužitelj se zadovoljio tvrdnjom u točki 99. tužbe da „Hamas nikada nije organizirao niti preuzeo odgovornost za bombaške napade iz 2016., suprotno onome što Vijeće tvrdi”.

194 S obzirom na kriterije navedene u točki 187. ove presude, ta je kritika previše općenita da bi je Opći sud mogao uzeti u obzir.

- 195 Glede djela od 7. srpnja 2014. spomenutog na drugom mjestu u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, tužitelj u točki 100. tužbe tvrdi da se navodi Vijeća „moraju razmatrati s obzirom na ono što je već rečeno u vezi s ratom u Gazi 2014., *a fortiori* što se tiče njihova pripisivanja političkom krilu Hamasa”.
- 196 Budući da se odnosi na pitanje može li se djelo počinjeno u okviru oružanog sukoba okvalificirati kao terorističko, a ne na pitanje je li dotično djelo nastalo ili može li se pripisati tužitelju, ta će se kritika ispitati u daljnjem tekstu, i to u okviru trećeg tužbenog razloga.
- 197 Dva djela, koja potječu iz 2014. i spomenuta su u točki 15. Priloga A obrazloženju pobijanih akata, nisu bila konkretno i detaljno osporena.
- 198 Iz prethodno iznesenog proizlazi da su od šest djela počinjenih 2014. i 2016. samo ona iz kolovoza i studenoga 2014. bila valjana kritizirana.
- 199 Međutim, te su kritike bespredmetne jer tužitelj nije valjano osporio druga četiri djela, to jest djela iz 2014., spomenuta u točki 15. Priloga A obrazloženju pobijanih akata, kao i djela od 7. srpnja 2014. i iz travnja 2016., spomenuta na drugom i trećem mjestu u točki 17. Priloga B, i jer su u svakom slučaju dostatna da opravdaju zadržavanje uvrštenja njegova imena na sporne popise.
- 200 Podložno ispitivanju argumentacije spomenute u točki 196. ove presude, drugi tužbeni razlog treba dakle odbiti kao neosnovan.

Treći tužbeni razlog koji se temelji na pogrešci u ocjeni glede tužiteljeve terorističke naravi

- 201 Tužitelj smatra da je donijevši pobijane akte Vijeće počinilo pogrešku u ocjeni time što je činjenice, koje je iznijelo u obrazloženju pobijanih akata, okvalificiralo kao teroristička djela i što je njega okvalificiralo kao terorističku organizaciju.
- 202 Iz tužiteljeve argumentacije proizlazi da se te kritike tiču kako djela na kojima se temelje odluke nacionalnih tijela koje služe kao osnova za uvrštavanje tužiteljeva imena na popise za zamrzavanje financijskih sredstava tako i djela koja opravdavaju zadržavanje tog uvrštavanja i koja su spomenuta u točki 15. Priloga A i točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata.
- 203 Radi odgovora na taj tužbeni razlog valja uspostaviti razliku između te dvije kategorije djela.

Glede djela na kojima se temelje odluke nadležnih tijela na koje se Vijeće oslonilo radi uvrštavanja tužiteljeva imena na sporne popise

- 204 Zbog odgovora danog na prvi tužbeni razlog, taj će se prvi dio trećeg tužbenog razloga morati ispitati samo u dijelu u kojem se odnosi na djela na kojima se temelji odluka Home Secretaryja.
- 205 Glede tih djela mora se podsjetiti na to da je u odgovoru na prvi dio šestog tužbenog razloga presuđeno, u točki 133. ove presude, da ih Vijeće ne mora navesti u obrazloženju pobijanih akata.
- 206 Stoga se od te institucije ne može zahtijevati da provjeri kvalifikaciju tih djela koju je dalo nacionalno tijelo i u pobijanim aktima iznese ishod te kvalifikacije.
- 207 To je tim više slučaj jer odluka Home Secretaryja potječe od države članice za koju je člankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 i člankom 2. stavkom 3. Uredbe br. 2580/2001 uveden oblik posebne suradnje s Vijećem koja za tu instituciju znači obvezu da se što je više moguće osloni

na ocjenu nadležnog nacionalnog tijela (presude od 23. listopada 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, EU:T:2008:461, t. 133., i od 4. prosinca 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-284/08, EU:T:2008:550, t. 53.).

- 208 Kritike koje je tužitelj izrazio glede djela na kojima se temelji odluka Home Secretaryja su dakle bespredmetne.

Glede činjenica koje je Vijeće istaknulo radi zadržavanja tužiteljeva imena na spornim popisima i koje su spomenute u točki 15. Priloga A i točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata

- 209 U obrazloženju pobijanih akata Vijeće je, s jedne strane, činjenice navedene u točki 15. Priloga A kvalificiralo kao teroristička djela u smislu članka 1. stavka 3. točke iii. podtočaka (a), (d), (f), (g) i (i) Zajedničkog stajališta 2001/931 kako bi se ostvarili ciljevi iz članka 1. stavka 3. točaka i. i ii. istog zajedničkog stajališta i, s druge strane, činjenice navedene u točki 17. Priloga B kao teroristička djela u smislu članka 1. stavka 3. točke iii. podtočaka (a), (b), (c) i (f) Zajedničkog stajališta 2001/931 kako bi se postigli ciljevi iz članka 1. stavka 3. točaka i. i ii. istog zajedničkog stajališta.
- 210 Tužitelj ističe da je Vijeće počinilo pogrešku time što je predmetne činjenice kvalificiralo kao teroristička djela. Najprije, činjenica da su se svi predmetni događaji odigrali u okviru izraelske okupacije u Palestini trebala ga je navesti da ne zadrži tu kvalifikaciju u pogledu tužitelja. Potom i pod pretpostavkom da su te činjenice dokazane, djela na koja se odnose bila bi počinjena radi oslobađanja palestinskog naroda, a ne radi ciljeva koje je Vijeće navelo i koji su spomenuti u članku 1. stavku 3. točkama i., ii. i iii. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 211 Tim argumentima tužitelj ističe da je Vijeće, prilikom kvalifikacije djela navedenih u točki 15. Priloga A i u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, trebalo uzeti u obzir činjenicu da izraelsko-palestinski sukob proizlazi iz prava oružanih sukoba i da ima za cilj osloboditi palestinski narod.
- 212 U tom pogledu valja istaknuti da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, postojanje oružanog sukoba u smislu međunarodnog humanitarnog prava ne isključuje primjenu odredaba prava Unije o prevenciji terorizma, kao što su Zajedničko stajalište 2001/931 i Uredba br. 2580/2001, na eventualna teroristička djela počinjena s tim u vezi (presuda od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 57.; vidjeti također u tom smislu presudu od 14. ožujka 2017., A i dr., C-158/14, EU:C:2017:202, t. 95. do 98.).
- 213 Naime, s jedne strane, Zajedničko stajalište 2001/931 ne pravi razliku glede svojeg područja primjene prema tome je li predmetno djelo počinjeno u okviru oružanog sukoba u smislu međunarodnog humanitarnog prava ili ne. S druge strane, ciljevi su Unije i njezinih država članica, u okviru tog zajedničkog stajališta, borba protiv terorizma u bilo kojem obliku, u skladu s ciljevima važećeg međunarodnog prava (presuda od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 58.).
- 214 U tom pogledu valja podsjetiti da je Vijeće usvojilo Zajedničko stajalište 2001/931 (vidjeti uvodne izjave 5. do 7. tog zajedničkog stajališta) radi provedbe Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda na razini Unije (vidjeti točku 1. ove presude), koja „potvrđuje nužnost borbe svim sredstvima, u skladu s Poveljom Ujedinjenih naroda potpisanom u San Franciscu 26. lipnja 1945., protiv prijetnji međunarodnom miru i sigurnosti koje predstavljaju teroristička djela” i „od država članica zahtijeva da upotpune međunarodnu suradnju poduzimanjem dodatnih mjera za sprečavanje i suzbijanje, svim zakonitim sredstvima, financiranja i pripreme svih terorističkih djela na svojem području”, a zatim, u skladu s tim zajedničkim stajalištem, donijelo je i Uredbu br. 2580/2001 (vidjeti uvodne izjave 3., 5. i 6. te uredbe) (presuda od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 59.).

- 215 To stajalište nije izmijenjeno argumentima koji slijede.
- 216 Kao prvo, tužitelj prigovara da se u presudi od 14. ožujka 2017., A i dr. (C-158/14, EU:C:2017:202, t. 87.), Sud nije izjasnio o slučaju u kojem oružani sukob proizlazi iz prava na samoodređenje, što je načelo običajnog prava. To se načelo narušava kvalifikacijom postupanja nacionalnog oslobodilačkog pokreta poput Hamasa ili Hamas-Izz al-Din al-Qassema, koji se odupire nezakonitoj okupaciji palestinskog područja od strane Države Izrael, kao terorističkih djela.
- 217 U tom pogledu valja istaknuti, kao što to tužitelj navodi, da je u presudi od 21. prosinca 2016., Vijeće/Front Polisario (C-104/16 P, EU:2016:973, t. 88.), Sud zaključio da načelo samoodređenja koje proizlazi iz običajnog prava i koje je, među ostalim, navedeno u članku 1. Povelje Ujedinjenih naroda, načelo međunarodnog prava koje se primjenjuje na sva nesamoupravna područja i na sve narode koji još nisu postali neovisni.
- 218 Bez zauzimanja stajališta o njegovoj primjeni u ovom predmetu, valja istaknuti da to načelo ne podrazumijeva da radi ostvarivanja prava na samoodređenje narod ili stanovnici određenog područja mogu pribjeći sredstvima koja potpadaju pod članak 1. stavak 3. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 219 Naime, mora se uspostaviti razlika između cilja koji narod ili stanovnici određenog područja žele postići, s jedne strane, i postupanja koje oni primjenjuju radi njegova ostvarenja, s druge.
- 220 No, kao što je već navedeno u točkama 212. do 214. ove presude, pravila donesena u Uniji radi borbe protiv terorizma primjenjuju se na sve oblike koje on može poprimiti, neovisno o cilju sukoba, ako su prihvaćena postupanja koja ispunjavaju uvjete i zahtjeve koji su tamo utvrđeni.
- 221 Kao drugo, tužitelj niječe namjeru uspostave islamske države koju mu je Vijeće pripisalo u obrazloženju pobijanih akata i koja je opravdala uvrštavanje njegova imena na sporne popise.
- 222 Točno je da na početku obrazloženja pobijanih akata Vijeće tvrdi:
„Harakat al-Muqawamah al-Islamiyyah (Hamas) jest skupina koja nastoji okončati izraelsku okupaciju u Palestini i stvoriti islamsku državu.”
- 223 Međutim, iz cjelokupnog obrazloženja pobijanih akata proizlazi da se uvrštavanje ili ponovno uvrštavanje tužiteljeva imena na sporne popise ne temelji na toj tvrdnji.
- 224 Kao što to proizlazi iz gornjeg ispitivanja prvog, drugog i šestog tužbenog razloga, uvrštenje tužiteljeva imena na sporne popise temelji se na odluci Home Secretaryja, a njegovo ponovno uvrštenje na zadržavanju ove potonje odluke na snazi, kao i na djelima spomenutima u točki 15. Priloga A i točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, u granicama navedenima u okviru ispitivanja drugog tužbenog razloga.
- 225 U svim pobijanim aktima rečenica koju tužitelj ističe ima samo kontekstualnu ulogu čija netočnost, ako se utvrdi, ne bi mogla dovesti do poništenja tih akata.
- 226 Iz tih razloga valja odbiti treći tužbeni razlog kao neosnovan.

Četvrti tužbeni razlog koji se temelji na povredi načela nemiješanja

- 227 Tužitelj navodi da je donijevši pobijane akte Vijeće povrijedilo načelo nemiješanja koje proizlazi iz članka 2. Povelje Ujedinjenih naroda i predstavlja načelo *ius cogens* koje proizlazi iz suverene jednakosti država u međunarodnom pravu. To načelo zabranjuje da se državu ili vladu može smatrati terorističkim subjektom.

- 228 No, Hamas nije obična nevladina organizacija, a još manje neslužbeni pokret, nego zakonit politički pokret koji je pobijedio na izborima u Palestini i koji čini srž palestinske vlade. Budući da je Hamas počeo obnašati funkcije koje premašuju funkcije obične političke stranke, njegovo djelovanje u Gazi može se smatrati djelovanjem državnog tijela i na temelju te činjenice protiv njega se ne mogu primijeniti antiterorističke mjere. Među osobama i drugim subjektima čija su imena uvrštena na sporne popise tužitelj je jedini koji se nalazi u takvoj situaciji.
- 229 U tom pogledu valja istaknuti da, čineći prirodnu posljedicu načela suverene jednakosti država, načelo nemiješanja, koje se naziva i načelo neintervencije, jest načelo međunarodnog običajnog prava koje uključuje pravo svake suverene države da obavlja svoje poslove bez vanjskog miješanja.
- 230 Kao što to ističe Vijeće, to je načelo međunarodnog prava ustanovljeno u korist suverenih država, a ne u korist skupina ili pokreta (vidjeti presudu od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, t. 69. i navedenu sudsku praksu).
- 231 Budući da Hamas nije ni država ni vlada države, on se ne može pozivati na načelo nemiješanja.
- 232 Četvrti tužbeni razlog treba, dakle, odbiti kako neosnovan.

Peti tužbeni razlog koji se temelji na nedostatnom vođenju računa o razvoju situacije zbog protoka vremena

- 233 Tužitelj predbacuje Vijeću da iz više razloga nije ispravno provelo ispitivanje predviđeno člankom 1. stavkom 6. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 234 Kao prvo, radi zadržavanja uvrštenja tužiteljeva imena na sporne popise, Vijeće se zadovoljilo tvrdnjom da su nacionalne odluke i dalje na snazi te navođenjem, u točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, niza djela a da nije provjerilo je li se zadržavanje njegove kvalifikacije kao inozemne terorističke organizacije na temelju odluke Sjedinjenih Američkih Država o reviziji od 27. srpnja 2012. zasnivalo na ozbiljnim i vjerodostojnim dokazima i indicijama i jesu li ta djela trebala biti okvalificirana kao teroristička u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 235 U svakom slučaju odluka Sjedinjenih Američkih Država o reviziji od 27. srpnja 2012. bila je previše stara da bi opravdala zadržavanje uvrštenja tužiteljeva imena na sporne popise i ta se zastarjelost ne može kompenzirati odlukom Ujedinjene Kraljevine iz rujna 2016. koja se tiče samo Hamas-Izz al-Din al-Qassema.
- 236 U tom pogledu valja podsjetiti, kao što to proizlazi iz točaka 138. do 144. i 161. do 163. ove presude, da se ponovno uvrštenje tužiteljeva imena na sporne popise temelji na zadržavanju odluke Home Secretaryja na snazi te, u granicama navedenima u okviru ispitivanja drugog tužbenog razloga, na djelima spomenutima u točki 15. Priloga A i točki 17. Priloga B obrazloženja pobijanih akata.
- 237 Budući da se odnose na odluku Sjedinjenih Američkih Država o reviziji od 27. srpnja 2012., kritike koje je tužitelj iznio u okviru ovog tužbenog razloga su bespredmetne jer se zadržavanje uvrštenja njegova imena na sporne popise ne zasniva zakonito na toj odluci.
- 238 Kao drugo, tužitelj tvrdi da se djela počinjena između 2014. i 2016. nisu mogla pripisati Hamasu niti Hamas-Izz al-Din al-Qassemu.
- 239 Budući da je ta kritika već ispitana u okviru drugog tužbenog razloga, upućuje se na točku 176. ove presude.

- 240 Kao treće, tužitelj predbacuje Vijeću da nije prihvatilo nijedan element u njegovu obranu. U tom pogledu naglašava, s jedne strane, da je Poveljom Hamasa, objavljenom 2017., njegovo djelovanje zasnovano na načelu samoodređenja i prihvaća poštovanje granica uspostavljenih planom Organizacije ujedinjenih naroda (OUN) 1967. i, s druge strane, da su prema stajalištu promatrača od 2014. nasilne čine počinile izolirane osobe jer Hamas-Izz al-Din al-Qassem poštuje prekid vatre.
- 241 U tom pogledu mora se istaknuti da povodom dopisa od 30. studenoga 2017. i 22. ožujka 2018. tužitelj nije, unatoč pozivu koji mu je Vijeće uputilo, uspostavio kontakt s tom institucijom kako bi iznio takve elemente u svoju obranu. U tim se okolnostima toj instituciji ne može predbaciti da ih nije uzela u obzir u obrazloženjima pobijanih akata.
- 242 U svakom slučaju, iz ispitivanja drugog tužbenog razloga proizlazi da se ponovno uvrštenje tužiteljeva imena na sporne popise u dovoljnoj mjeri temelji na zadržavanju odluke Home Secretaryja na snazi kao i na djelima spomenutima u točki 15. Priloga A i točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata, u granicama navedenima u okviru ispitivanja tog tužbenog razloga.
- 243 Peti tužbeni razlog treba dakle odbiti kao neosnovan.

Sedmi tužbeni razlog koji se temelji na povredi načela poštovanja prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu

- 244 Sedmi tužbeni razlog sadržava dva dijela.

Prvi dio prvog sedmog tužbenog razloga

- 245 U okviru prvog dijela svojeg sedmog tužbenog razloga tužitelj smatra da je, u slučaju kada se oslanja na nacionalne odluke koje je donijelo tijelo treće države, Vijeće dužno provjeriti da su postupovna prava konkretno poštovana tijekom nacionalnog postupka, koji je doveo do donošenja tih mjera, i da Opći sud mora provjeriti da je to ispitivanje bilo provedeno.
- 246 Tužitelj smatra da u ovom slučaju tijela Sjedinjenih Američkih Država nisu poštovala njegova postupovna prava. Naime, on nije primio nikakvu informaciju glede odluke koja je donesena protiv njega u Sjedinjenim Američkim Državama, iako je ta obavijest bila u potpunosti moguća, jer on djeluje u Damasku (Sirija) i Gazi. On je slijedom toga bio spriječen podnijeti svoja očitovanja i koristiti se svojim pravom na pravni lijek. Iako zakonodavstvo Sjedinjenih Američkih Država predviđa sudski postupak, izostanak obavijesti i obrazloženja ugrozio je njegovo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu. Vijeće barem mora dokazati da je vlada Sjedinjenih Američkih Država pokušala upozoriti tužitelja i da taj pokušaj nije uspio.
- 247 Prvi dio sedmog tužbenog razloga ne može se valjano istaknuti uzimajući u obzir to da je, s jedne strane, u odgovoru na prvi tužbeni razlog Opći sud zaključio da se uvrštenje tužiteljeva imena na sporne popise nije moglo valjano temeljiti na odlukama Sjedinjenih Američkih Država i da se, s druge strane, ponovno uvrštenje njegova imena na te popise temelji na zadržavanju odluke Home Secretaryja na snazi i na ustrajanju u činjenicama spomenutima u točki 15. Priloga A i točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata (vidjeti točke 138. do 144. i 161. do 163. ove presude), a ne na odlukama iz kojih potječu te činjenice.

Drugi dio sedmog tužbenog razloga

- 248 U okviru drugog dijela svojeg sedmog tužbenog razloga tužitelj tvrdi da je iz triju razloga Vijeće povrijedilo načelo poštovanja prava obrane tijekom postupka koji je doveo do donošenja pobijanih akata.

- 249 Kao prvo, tužitelj predbacuje Vijeću da mu nije dostavilo ozbiljne dokaze i indicije na kojima su se zasnivale odluke Sjedinjenih Američkih Država, a kako bi mogao iznijeti svoje stajalište o tim odlukama.
- 250 Tu argumentaciju treba odbiti kao bespredmetnu jer je u okviru prvog tužbenog razloga Opći sud zaključio da se uvrštenje tužiteljeva imena na sporne popise ne može valjano zasnivati na odlukama Sjedinjenih Američkih Država i da se, osim toga, ponovno uvrštenje njegova imena na te popise temelji na zadržavanju odluke Home Secretaryja na snazi i na ustrajanju u činjenicama spomenutima u točki 15. Priloga A i točki 17. Priloga B obrazloženju pobijanih akata (vidjeti točke 138. do 144. i 161. do 163. ove presude), a ne na odlukama iz kojih potječu te činjenice.
- 251 Kao drugo, tužitelj predbacuje Vijeću da mu prije donošenja pobijanih akata nije priopćilo informacije i dokaze o činjenicama koje nisu potjecale iz nacionalnih odluka i da ga nije saslušalo o tim informacijama i dokazima. On također smatra da je u dopisu od 30. studenoga 2017. Vijeće moralo konkretno navesti da ih on ima pravo zahtijevati od njega.
- 252 U tom pogledu valja podsjetiti da je u skladu sa sudskom praksom Vijeće obvezno omogućiti pristup svim administrativnim dokumentima koji nisu povjerljivi, a koji se odnose na dotičnu mjeru samo na zahtjev zainteresirane strane (vidjeti u tom smislu presudu od 16. studenoga 2011., *Bank Melli Iran/Vijeće*, C-548/09 P, EU:C:2011:735, t. 92., presudu od 15. studenoga 2012., *Vijeće/Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, t. 87., i presudu od 28. srpnja 2016., *Tomana i dr./Vijeće i Komisija*, C-330/15 P, neobjavljen, EU:C:2016:601, t. 66. i navedenu sudsku praksu).
- 253 Međutim, u ovom slučaju tužitelj nije podnio takav zahtjev.
- 254 Glede činjenice da u dopisu od 30. studenoga 2017. nije izričito spomenuta mogućnost tužitelja da od Vijeća zatraži informacije i dokaze o činjenicama koje nisu potjecale iz nacionalnih odluka, valja primijetiti da je u tom dopisu navedena adresa na koju je tužitelj mogao uputiti očitovanja o namjeri Vijeća da zadrži uvrštenje njegova imena na sporne popise iz ožujka 2018. Očito je da je bio slobodan koristiti se tom adresom da zatraži navedene informacije i navedene dokaze, a što on nije učinio.
- 255 U tim okolnostima akti iz ožujka 2018. ne mogu se poništiti iz razloga da Vijeće nije priopćilo informacije i dokaze o činjenicama koje nisu potjecale iz nacionalnih odluka.
- 256 Kao treće, tužitelj smatra da su dopisi od 22. ožujka i 31. srpnja 2018., koji sadržavaju obrazloženja pobijanih akata, morali biti upućeni njemu, prije nego njegovu savjetniku, uzimajući u obzir da djeluje u Damasku i Dohi (Katar).
- 257 U tom pogledu valja istaknuti da je obveza da se osobe i subjekti protiv kojih su donesene mjere ograničavanja pojedinačno obavijeste o konkretnom i preciznom obrazloženju, u biti namijenjena dopuni obavijesti objavljene u Službenom listu, pri čemu se tom obaviješću dotičnim osobama i subjektima priopćava da su protiv njih donesene mjere ograničavanja i poziva ih se da zahtijevaju dostavu obrazloženja tih mjera navodeći konkretnu adresu na koju se taj zahtjev može poslati. Pojedinačna obavijest dotičnim osobama i subjektima nije, dakle, jedini mehanizam koji se koristi radi obavještavanja istih o mjerama donesenima protiv njih (presuda od 14. prosinca 2018., *Hamas/Vijeće*, T-400/10 RENV, žalbeni postupak u tijeku, EU:T:2018:966, t. 175.).
- 258 Usto, iz sudske prakse proizlazi da se obveza pojedinačnog obavještavanja o obrazloženju mjera ograničavanja ne primjenjuje u svim slučajevima, nego samo kada je moguća (vidjeti presudu od 14. prosinca 2018., *Hamas/Vijeće*, T-400/10 RENV, žalbeni postupak u tijeku, EU:T:2018:966, t. 176. i navedenu sudsku praksu).

- 259 No, u ovom je slučaju očito da je čak i u okviru ovog postupka tužiteljeva adresa i dalje nepoznata stoga što su sami navodi tužitelja koje je iznio Općem sudu ograničeni na ime grada i zemlje (Doha u Kataru i Gaza) (vidjeti u tom smislu presudu od 14. prosinca 2018., Hamas/Vijeće, T-400/10 RENV, žalbeni postupak u tijeku, EU:T:2018:966, t. 177.).
- 260 Osim objavljivanja obavijesti od 22. ožujka i 31. srpnja 2018. Vijeće je dakle moglo tužiteljevu odvjetniku uputiti obrazloženje pobijanih akata.
- 261 S obzirom na sve prethodne elemente, sedmi tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Osmi tužbeni razlog koji se temelji na „činjenici da obrazloženja nisu ovjerena”

- 262 Dana 19. ožujka 2019., u odgovoru koji je dao na pitanje koje mu je Opći sud postavio 1. ožujka u okviru mjere upravljanja postupkom, tužitelj ističe osmi tužbeni razlog koji se temelji na „neovjeravanju obrazloženja”.
- 263 Tužitelj primjećuje da obrazloženja pobijanih akata, koja je njegovu odvjetniku Vijeće dostavilo dopisima od 22. ožujka i 31. srpnja 2018., nije potpisao predsjednik te institucije te da ona stoga nisu bila ovjerena, nasuprot onome što zahtijeva članak 15. Poslovnika Vijeća, kako je donesen na temelju Odluke 2009/937/EU od 1. prosinca 2009. (SL 2009., L 325, str. 35.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 7., str. 181.).
- 264 Tužitelj tvrdi da uslijed izostanka takve ovjere on ne može biti siguran da obrazloženja koja su mu dostavljena odgovaraju onima koja je Vijeće donijelo.
- 265 Vijeće je u svojim očitovanjima o osmom tužbenom razlogu zaključilo da ga je tužitelj istaknuo tek u odgovoru na pitanje Općeg suda te da ga nije istaknuo ni u tužbi niti u podnesku kojim se provodi prilagodba, pri čemu ono nije zahtijevalo da se taj tužbeni razlog proglasi nedopuštenim.
- 266 U tom pogledu valja podsjetiti da je na temelju članka 84. Poslovnika tijekom postupka zabranjeno iznositi nove razloge, osim ako se ne temelje na pravnim ili činjeničnim pitanjima za koja se saznalo tijekom postupka.
- 267 U ovom slučaju osmi tužbeni razlog tužitelj je istaknuo u stadiju odgovora danog na pitanje koje je Opći sud postavio u okviru mjere upravljanja postupkom, iako je to mogao učiniti već u stadiju tužbe. Stoga ga treba smatrati nedopuštenim.
- 268 No, Opći sud može u svakom trenutku nakon saslušanja stranaka odlučiti po službenoj dužnosti o tužbenom razlogu koji se odnosi na javni poredak (vidjeti u tom smislu presudu od 1. srpnja 2008., Chronopost i La Poste/UFEX i dr., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, t. 48. i 49. i navedenu sudsku praksu).
- 269 Budući da je neovjeravanje bitna povreda postupka u smislu članka 263. UFEU-a (vidjeti u tom smislu presudu od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 76.), osim tužbeni razlog odnosi se na javni poredak (vidjeti u tom smislu presude od 2. travnja 1998., Komisija/Sytraval i Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, t. 67., i od 30. ožujka 2000., VBA/Florimex i dr., C-265/97 P, EU:C:2000:170, t. 114.), tako da ga treba ispitati.
- 270 Na toj osnovi valja podsjetiti da članak 297. stavak 2. prvi podstavak UFEU-a glasi kako slijedi:

„Nezakonodavni akti usvojeni u obliku uredaba, direktiva ili odluka, kada u potonjima nije određeno kome su upućene, potpisuje predsjednik institucije koja ih je donijela.”

271 Štoviše, člankom 15. Poslovnika Vijeća predviđeno je:

„Tekst akata koje donese Vijeće [...] potpisuje predsjednik koji je na dužnosti u vrijeme donošenja i glavni tajnik. Glavni tajnik može delegirati svoje ovlasti za potpisivanje na glavne direktore Glavnog tajništva.”

272 U presudi od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 75.), koju tužitelj navodi, Sud je glede odluke koju je donijela Europska komisija, presudio da ovjera predviđena Poslovníkom te institucije ima za cilj osigurati pravnu sigurnost tako da na vjerodostojnim jezicima utvrdi tekst koji je donijelo tijelo kao kolektiv.

273 Prema stajalištu Suda, na temelju ovjeravanja predviđenog Poslovníkom Komisije moguće je u slučaju osporavanja provjeriti da dostavljeni ili objavljeni tekstovi u potpunosti odgovaraju tekstu koji je institucija donijela i samim time volji njihova donositelja (presuda od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 75.).

274 Proizlazi da prema stajalištu Suda ovjeravanje koje se zahtijeva Poslovníkom Komisije jest u smislu članka 263. UFEU-a bitna postupovna pretpostavka čija povreda može dati povoda tužbi za poništenje (presuda od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 76.).

275 Ova pravila koja su u presudi od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 75. i 76.), utvrđena glede akata Komisije treba primijeniti na akte Vijeća.

276 Kao i za akte Komisije, načelo pravne sigurnosti nalaže da treće osobe raspolažu sredstvom za provjeru da akti Vijeća koji su objavljeni ili dostavljeni odgovaraju aktima koji su doneseni.

277 Isto vrijedi čak i ako, za razliku od Komisije, Vijeće nije kolektivno tijelo. Naime, u presudi od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), Sud se radi opravdanja obveze ovjeravanja akata osobito oslonio na nužnost da se osigura pravna sigurnost tako da se u slučaju osporavanja omogući provjera da dostavljeni ili objavljeni tekstovi u potpunosti odgovaraju tekstu koji je institucija donijela. No, pravna sigurnost je opće pravno načelo koje se primjenjuje na sve institucije, a osobito kada, kao što je to ovdje slučaj, one donose akte koji imaju za cilj proizvesti učinke na pravni položaj pravnih ili fizičkih osoba.

278 U ovom je slučaju nesporno da obrazloženja pobijanih akata, koja su dostavljena tužitelju ne sadržavaju potpis, nego sama po sebi izgledaju kao tipkani dokumenti koji nemaju zaglavlje i uopće ne sadržavaju nikakav navod, pa čak ni datum, na temelju kojeg bi se moglo utvrditi da su to akti koji potječu od Vijeća i odrediti trenutak u kojem su bili doneseni.

279 U prilogu svojih očitovanja o osmom tužbenom razlogu Vijeće je Općem sudu dostavilo pobijane akte koji nose datum i koje su potpisali njegov predsjednik i glavni tajnik.

280 Mora se, međutim, utvrditi da ti akti ne sadržavaju obrazloženja koja opravdavaju njihovo donošenje.

281 Na temelju članka 296. UFEU-a, akti koje Vijeće donese moraju biti obrazloženi, pri čemu ta odredba zahtijeva, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, da dotična institucija izloži razloge koji su je naveli da ih donese kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo upoznavanje s razlozima poduzimanja mjere kao i nadležnom sudu izvršavanje njegove nadzorne ovlasti (vidjeti u tom smislu presudu od 15. studenoga 2012., Vijeće/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, t. 50. i navedenu sudsku praksu).

282 Izreka akta može se razumjeti, a njegov doseg ocjenjivati samo s obzirom na njegove razloge. Budući da izreka i obrazloženje čine nedjeljivu cjelinu (presude od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 67., i od 18. siječnja 2005., Confédération Nationale du Crédit Mutuel/Komisija, T-93/02, EU:T:2005:11, t. 124.), nikakva se razlika ne može napraviti između razloga

i izreke akta radi primjene odredaba koje zahtijevaju njihovu ovjeru. Kada se, kao u ovom slučaju, akt i obrazloženje nalaze u zasebnim dokumentima, treba ovjeriti i jedan i drugi, kao što to zahtijevaju te odredbe, pri čemu prisutnost potpisa na jednom ne može stvoriti predmnjevu, oborivu ili neoborivu, da je drugi također ovjeren.

- 283 Kao što to samo Vijeće priznaje u točki 29. svojih očitovanja o osmom tužbenom razlogu, potpis njegovih akata jest bitna postupovna pretpostavka. Slijedom toga pobijane akte treba poništiti jer proizlazi da ta pretpostavka nije poštovana u ovom slučaju.
- 284 Vijeće je osporilo ovu analizu.
- 285 Kao prvo, Vijeće tvrdi da mu sudska praksa nalaže da u okviru Zajedničkog stajališta 2001/931 razdvoji obrazloženja od samih akata. Glede mjera ograničavanja koje Vijeće donese, sadašnja situacija proizlazi dakle iz sudske prakse, a u kojoj se potpisuju akti, ali ne i obrazloženja, tako da mu se s tim u vezi ne može ništa predbaciti i da se slijedom toga akti ne mogu poništiti.
- 286 U tom pogledu valja istaknuti da se na temelju članka 296. drugog stavka UFEU-a u svim aktima moraju navesti razlozi i da, kao što je to istaknuto u točki 282. ove presude, izreka i razlozi odluke čine nedjeljivu cjelinu.
- 287 Točno je da je, s obzirom na činjenicu da podrobna objava prigovora koji su stavljeni na teret dotičnih osoba i subjekata može biti u suprotnosti s važnim razlozima u općem interesu i ugroziti njihove zakonite interese, prihvaćeno da objava izreke i općenitog obrazloženja mjera zamrzavanja financijskih sredstava u Službenom listu jest dovoljna s obzirom na to da specifično i konkretno obrazloženje te odluke treba biti formalizirano i da o njemu treba obavijestiti zainteresirane strane na bilo koji drugi primjeren način (vidjeti u tom smislu presudu od 12. prosinca 2006., *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Vijeće*, T-228/02, EU:T:2006:384, t. 147.).
- 288 Međutim, ovo se odstupanje tiče samo objave akata, a ne samih tih akata, tako da ono ne utječe na obvezu predviđenu u članku 297. stavku 2. prvom podstavku UFEU-a i članku 15. Poslovnika Vijeća da ih potpiše.
- 289 Kao drugo, Vijeće navodi da su države članice istovremeno donijele pobijane akte i obrazloženja na kojima se oni temelje, i to na kraju strogog pisanog postupka, kako je predviđen u članku 12. stavku 1. Poslovnika.
- 290 Kao prvo, nadležna radna skupina Vijeća, to jest skupina „Mjere ograničavanja za suzbijanje terorizma” (COMET), raspravljala je o mogućem ponovnom uvrštenju tužiteljeva imena na temelju postojećeg obrazloženja i zaključila da nijedna nova informacija nije išla u korist uklanjanju njegova imena s popisa. Na toj je osnovi COMET dovršio obrazloženja za sve dotične subjekte i osobe.
- 291 Kao drugo, 5. ožujka odnosno 3. srpnja 2018. Visoki predstavnik Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku podnio je prijedloge za donošenje pobijanih akata. Dana 8. ožujka i 5. srpnja 2018. te je prijedloge ispitala radna skupina Vijeća, to jest skupina „Savjetnici za vanjske odnose” (RELEX), koja je dovršila tekstove nacrtu.
- 292 Kao treće, glavno tajništvo Vijeća pripremiolo je bilješku za Odbor stalnih predstavnika (Coreper) i Vijeće, pri čemu je podnijelo sve dokumente koji su se morali donijeti. Na toj je osnovi glavno tajništvo Vijeća tada pokrenulo pisane postupke u skladu s člankom 12. stavkom 1. Poslovnika Vijeća. U dokumentima kojima su pokrenuti ti pisani postupci podrobno su i precizno navedeni dokumenti kojih se oni tiču, a među tim su se dokumentima nalazili kako nacrti pobijanih akata tako i nacrti obrazloženja koja su se odnosila na njih. Sve su se delegacije država članica suglasile s tim nacrtima.

- 293 Iz poštovanja tih postupaka i dokumenata do kojih su ti postupci doveli proizlazi sa sigurnošću da je Vijeće donijelo pobijane akte, uključujući obrazloženja, i da su oni ishod volje Vijeća.
- 294 Takav se argument ne može prihvatiti.
- 295 U tom pogledu mora se podsjetiti na to da se potpisivanjem akata Vijeća od strane njegova predsjednika i njegova glavnog tajnika, koje je predviđeno člankom 297. stavkom 2. prvim podstavkom UFEU-a i člankom 15. Poslovnika Vijeća, želi osobito omogućiti trećim osobama da se uvjere da je akte koji su im dostavljeni donijela baš ta institucija.
- 296 Drugim riječima, ovjeravanje akata Vijeća može se analizirati kao materijalizacija zaključka predsjednika i glavnog tajnika te institucije da je dotične akte baš ona donijela.
- 297 Ova se formalnost ne može nadomjestiti opisom postupka koji se vodio unutar Vijeća radi donošenja tih akata. Kada Ugovor i poslovnik institucije zahtijevaju da ova potonja ispuni određenu formalnost kako bi se osiguralo poštovanje načela pravne sigurnosti u korist trećih osoba, to jest potpisivanje akata koje je ona donijela, ta se institucija ne može riješiti te formalnosti iz razloga da su postupovna pravila predviđena unutarnjim poslovníkom bila poštovana.
- 298 Kao treće, Vijeće ističe da je u ovom predmetu činjenični kontekst drukčiji od onoga u predmetu povodom kojeg je donesena presuda od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), u kojemu pobijana odluka nije odgovarala verziji koju je Komisija donijela. Takva situacija ne bi mogla nastati za akte Vijeća zbog internih postupaka koji se primjenjuju unutar njega, a tužitelj, osim toga, nije iznio nikakav element koji bi upućivao na to da su obrazloženja izmijenjena nakon što su donesena.
- 299 U tom pogledu mora se istaknuti da, prema sudskoj praksi, bitnu povredu postupka čini samo neovjeravanje akta, pri čemu nije nužno utvrditi, osim toga, da na akt utječe druga povreda ili da je neovjeravanje uzrokovalo štetu onome tko se na njega pozvao (presude od 6. travnja 2000., Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, t. 42., i od 6. travnja 2000., Komisija/Solvay, C-287/95 P i C-288/95 P, EU:C:2000:189, t. 46.).
- 300 Po potrebi valja utvrditi da ni u jednom trenutku Vijeće nije u svojim postupovnim pismenima navelo da mu je bilo nemoguće ovjeriti obrazloženje pobijanih akata.
- 301 Nakon što su stavljeni na pobijane akte, potpisi predsjednika i glavnog tajnika Vijeća mogli su također biti stavljeni na obrazloženja koja su se odnosila na te akte. On su morali biti stavljeni jer su pobijani akti i njihovo obrazloženje bili predmet zasebnih dokumenata i jer, kao što to proizlazi iz točaka 281. i 282. ove presude, ovi drugi čine neizostavnu dopunu prvih.
- 302 Kao što je to navedeno u točki 283. ove presude, upravo je Vijeće priznalo važnost potpisivanja pravnih akata koje donese, pri čemu ga je u točki 29. svojeg odgovora na pitanje Općeg suda okvalificiralo kao bitnu postupovnu pretpostavku.
- 303 Naposljetku, Vijeće navodi da ako bi Opći sud smatrao da je na pobijane akte utjecala postupovna povreda, ta bi povreda bila nedostatna za poništenje pobijanih akata.
- 304 Taj argument treba također odbiti. Budući da je potpisivanje akata Vijeća od strane njegova predsjednika i njegova glavnog tajnika bitna postupovna pretpostavka, njezina povreda mora, prema sudskoj praksi, dovesti do poništenja pobijanih akata (vidjeti u tom smislu presudu od 24. lipnja 2015., Španjolska/Komisija, C-263/13 P, EU:C:2015:415, t. 56. i navedenu sudsku praksu).

305 Zaključno, budući da obrazloženja pobijanih akata nisu potpisana od strane predsjednika Vijeća i njegova glavnog tajnika, iako su se nalazili na zasebnim dokumentima, valja prihvatiti osmi tužbeni razlog i poništiti pobijane akte u dijelu u kojem se odnose na tužitelja.

Troškovi

306 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

307 Budući da Vijeće nije uspjelo u postupku, valja mu naložiti snošenje vlastitih troškova i troškova tužitelja sukladno zahtjevu potonjeg.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (prvo vijeće),

proglašava i presuđuje:

1. Odluka Vijeća (ZVSP) 2018/475 od 21. ožujka 2018. o ažuriranju popisa osoba, skupina i subjekata na koje se primjenjuju članci 2., 3. i 4. Zajedničkog stajališta 2001/931/ZVSP o primjeni posebnih mjera u borbi protiv terorizma i o stavljanju izvan snage Odluke (ZVSP) 2017/1426, Provedbena uredba Vijeća (EU) 2018/468 od 21. ožujka 2018. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma te o stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) 2017/1420, Odluka Vijeća (ZVSP) 2018/1084 od 30. srpnja 2018. o ažuriranju popisa osoba, skupina i subjekata na koje se primjenjuju članci 2., 3. i 4. Zajedničkog stajališta 2001/931/ZVSP o primjeni posebnih mjera u borbi protiv terorizma i o stavljanju izvan snage Odluke 2018/475 i Provedbena uredba Vijeća (EU) 2018/1071 od 30. srpnja 2018. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i o stavljanju izvan snage Provedbene uredbe 2018/468 poništavaju se u dijelu u kojem se odnose na „, Hamas’, uključujući , Hamas-Izz al-Din al-Qassem”.

2. Vijeće Europske unije snosit će vlastite i Hamasove troškove.

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg u 4. rujna 2019.

Potpisi